

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 16 listopada 2006 r. (27.11)
(OR. en)**

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2005/0245 (COD)**

15384/06

LIMITE

**EF 56
ECOFIN 406
CONSOM 119
CRIMORG 179
CODEC 1315**

NOTA

Od:	Prezydencja
Do:	Grupa Robocza ds. Usług Finansowych (attaché - usługi płatnicze)
Nr wniosku Kom.:	15625/05 EF 62 ECOFIN 407 CONSOM 54 CRIMORG 155 CODEC 1165
Dotyczy:	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2000/12/WE i 2002/65/WE

Delegacje otrzymują w załączeniu tekst kompromisowy prezydencji.

Zmiany w stosunku do poprzednich tekstów podkreślono.

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego

zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2000/12/WE i 2002/65/WE

- (1) Dla ustanowienia rynku wewnętrznego zasadnicze znaczenie ma likwidacja wszystkich granic wewnętrznych we Wspólnocie w celu umożliwienia swobodnego przepływu towarów, osób, usług i kapitału. Z tego powodu sprawą kluczową jest prawidłowe funkcjonowanie jednolitego rynku usług płatniczych. W chwili obecnej brak harmonizacji w tej dziedzinie utrudnia jednak funkcjonowanie takiego rynku.
- (2) Obecnie rynki usług płatniczych państw członkowskich działają w oderwaniu od siebie, ich organizacja ma wymiar krajowy, a na ramy prawne usług płatniczych składa się 25 krajowych systemów prawnych.
- (3) W obszarze tym przyjęto już kilka aktów wspólnotowych, mianowicie dyrektywę 97/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. w sprawie transgranicznych przelewów bankowych oraz rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 2001 r. w sprawie płatności transgranicznych w euro, ale nie przyniosły one satysfakcjonującej poprawy sytuacji, podobnie jak zalecenie Komisji 87/598/EWG z dnia 8 grudnia 1987 r. w sprawie europejskiego kodeksu właściwego zachowania w zakresie elektronicznych instrumentów płatności (dotyczące relacji między instytucjami finansowymi, handlowcami i dostawcami usług a konsumentami), zalecenie Komisji 88/590/EWG z dnia 17 listopada 1988 r. dotyczące systemów płatności, w szczególności relacji między posiadaczem a wydawcą karty, czy też zalecenie Komisji 97/489/WE z dnia 30 lipca 1997 r. dotyczące transakcji dokonywanych przy użyciu elektronicznych instrumentów płatności, a w szczególności związku między wydawcą a posiadaczem. Ponadto współistnienie wielu krajowych przepisów i niekompletne wspólnotowe ramy prawne przyczyniają się do nieładu i braku pewności prawnej.¹

¹ Jak w ECON 1.

- (4) W związku z tym sprawą o fundamentalnym znaczeniu jest ustanowienie na poziomie Wspólnoty nowoczesnych i spójnych ram prawnych dla usług płatniczych, bez względu na to czy usługi są zgodne z systemem wynikającym z inicjatywy sektora finansowego na rzecz jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA), który jest neutralny, tak aby zapewnić równe szanse wszystkim systemom płatności w celu zachowania wyboru dostępnego konsumentom, co powinno oznaczać znaczny krok naprzód pod względem kosztów ponoszonych przez konsumentów, bezpieczeństwa i wydajności w porównaniu z obecnymi systemami krajowymi.¹
- (5) Ramy te powinny zapewniać koordynację przepisów krajowych dotyczących wymogów ostrożnościowych, dostęp nowych dostawców usług płatniczych do rynku, wymogi dotyczące informacji, a także odpowiednie prawa i obowiązki użytkowników usług płatniczych. W obrębie tych ram powinny zostać zachowane przepisy rozporządzenia (WE) nr 2560/2001, na mocy którego powstał jednolity rynek płatności w euro w odniesieniu do cen. Przepisy dyrektywy 97/5/WE i zalecenia wydane w zaleceniach 87/598/EWG, 88/590/EWG i 97/489/WE należy zintegrować w jednym akcie prawnym o mocy wiążącej.
- (6) Nie jest wskazane jednak, aby wspomniane ramy prawne były w pełni wyczerpujące. Zakres ich zastosowania powinien ograniczać się do dostawców, których podstawowa działalność polega na świadczeniu usług płatniczych na rzecz użytkowników takich usług. Nie powinny one także mieć zastosowania do usług, w przypadku których transfer środków pieniężnych od zlecniodawcy do beneficjenta lub transport takich środków dokonywany jest wyłącznie w banknotach i monetach, ani też do usług, w przypadku których transfer dokonywany jest na podstawie czeku, weksla, weksla własnego lub innych instrumentów, voucherów lub kart wystawionych na dostawcę usług płatniczych bądź inną stronę w celu przekazania środków do dyspozycji beneficjenta. Ramy prawne powinny wprawdzie mieć zastosowanie do użytkowników usług płatniczych oraz ich stosunku z dostawcami usług płatniczych każdorazowo, gdy korzystają oni z usług płatniczych, jednak niektóre przepisy nie powinny mieć zastosowania do transakcji dokonywanych przez przedsiębiorstwa, ponieważ w takich przypadkach jest prawdopodobne, że dany użytkownik będzie w stanie wynegocjować z danym dostawcą usług płatniczych bardziej szczegółowe i dogodne warunki.

¹ Jak w ECON 2.

- (6a) Usługa przekazu pieniężnego jest prostą usługą płatniczą, która zwykle polega na przekazaniu gotówki przez zleceniodawcę dostawcy usług płatniczych, który przesyła odpowiednią kwotę, na przykład poprzez sieć komunikacyjną, beneficjentowi lub innemu dostawcy usług płatniczych działającemu w imieniu beneficjenta. W niektórych państwach członkowskich supermarkety, akceptanci i inni detaliści świadczą na rzecz ogółu klientów podobną usługę umożliwiającą płacenie rachunków za media i innych stałych opłat mieszkaniowych. Usługa ta jest zaliczana do usługi przekazu pieniężnego zdefiniowanej w niniejszej dyrektywie.¹
- (7) Istnieje konieczność określenia kategorii dostawców usług płatniczych, którzy mogą być uprawnieni do świadczenia takich usług na terytorium całej Wspólnoty, mianowicie: instytucji kredytowych, które przyjmują depozyty od użytkowników w celu finansowania transakcji płatniczych i które powinny w dalszym ciągu podlegać wymogom ostrożnościowym zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, instytucji pieniądza elektronicznego wydających pieniądz elektroniczny w celu finansowania transakcji płatniczych, które powinny w dalszym ciągu podlegać wymogom ostrożnościowym zgodnie z dyrektywą 2000/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, a także instytucji świadczących żyro pocztowe, które mają tego rodzaju uprawnienia zgodnie z prawem krajowym.
- (7a) Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dokonywania transakcji płatniczych, w których środkiem jest pieniądz elektroniczny zdefiniowany w art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/46/WE. Niniejsza dyrektywa nie reguluje jednak emisji pieniądza elektronicznego ani nie zmienia przepisów dotyczących nadzoru ostrożnościowego instytucji pieniądza elektronicznego przewidzianych w dyrektywie 2000/46/WE. Instytucjom płatniczym nie wolno zatem emitować pieniądza elektronicznego.²

¹ Nowy motyw dotyczący usług w zakresie płacenia rachunków.

² Nowy motyw ma wyjaśnić, że niniejsza dyrektywa nie reguluje kwestii emisji pieniądza elektronicznego i że w związku z tym instytucje płatnicze nie mogą go emitować.

- (8) W celu usunięcia barier prawnych dla wejścia na rynek istnieje jednak konieczność ustanowienia jednolitej licencji dla wszystkich dostawców usług płatniczych, którzy nie przyjmują depozytów ani nie wydają pieniądza elektronicznego. Dlatego wskazane jest wprowadzenie nowej kategorii dostawców usług, dalej zwanej „instytucjami płatniczymi” poprzez ustanowienie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty, z zastrzeżeniem spełnienia wielu rygorystycznych i szczegółowych warunków, dla osób fizycznych lub prawnych nieobjętych dotychczasowymi kategoriami. W ten sposób omawiane usługi podlegałyby na terytorium całej Wspólnoty takim samym warunkom.¹
- (9) Warunki przyznawania i zachowania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej powinny obejmować wymogi ostrożnościowe proporcjonalne do ryzyka operacyjnego i finansowego, na jakie narażone są takie instytucje w związku ze swoją działalnością. Wymogi dla instytucji płatniczych powinny uwzględniać fakt, że instytucje płatnicze angażują się w bardziej specjalistyczne i ograniczone rodzaje działalności, a zatem powodują mniejsze zagrożenia, które są łatwiejsze do monitorowania i kontrolowania niż te pojawiające się w szerszym spektrum działalności instytucji kredytowych. Instytucjom płatniczym należy w szczególności zakazać przyjmowania depozytów od użytkowników, zezwalając jedynie na korzystanie ze środków pieniężnych przyjętych od użytkowników w związku ze świadczeniem usług płatniczych. Należy ustanowić przepis, zgodnie z którym środki pieniężne klientów oraz środki pieniężne instytucji płatniczej przeznaczone na inne rodzaje jej działalności byłyby przechowywane oddzielnie. Instytucje płatnicze powinny także podlegać skutecznym wymogom w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.²
- [(9a) Ponieważ ważne jest zagwarantowanie stabilności finansowej instytucji płatniczych, nie jest właściwe udzielanie przez nie długoterminowych pożyczek, takich jak kredyty hipoteczne. Gdy jednak kredyt udzielany jest w celu ułatwienia usług płatniczych, np. w związku z wydawaniem kart kredytowych, lub jest w inny sposób ściśle związany z działalnością instytucji płatniczej, można zezwolić na jego udzielenie, jeżeli jest on refinansowany przy pomocy funduszy własnych instytucji płatniczej, w tym środków pozyskanych z rynków kapitałowych, a nie przy pomocy środków przechowywanych w imieniu klientów do celów usług płatniczych.³]

¹ Jak w ECON 4.

² Częściowo jak w ECON 5.

³ ECON 6 ze zmianami. W nawiasach kwadratowych, ponieważ jest to kwestia związana z kapitałem itd.

- (10) Państwa członkowskie powinny mieć obowiązek wyznaczenia organów odpowiedzialnych za udzielanie zezwoleń instytucjom płatniczym, przeprowadzanie bieżących kontroli oraz podejmowanie decyzji o cofnięciu zezwolenia. Aby zapewnić równe traktowanie, państwa członkowskie nie powinny nakładać na instytucje płatnicze żadnych innych wymogów niż te określone w niniejszej dyrektywie. W przypadku wszystkich decyzji podejmowanych przez właściwe organy powinna istnieć jednak możliwość odwołania się od nich przed sądem. Ponadto zadania właściwych organów powinny pozostawać bez uszczerbku dla nadzoru nad systemami płatności, który zgodnie z art. 105 ust. 2 tiret czwarte Traktatu jest zadaniem wykonywanym przez Europejski System Banków Centralnych.
- (11) W związku z tym, że pożądane jest sporządzenie rejestru zawierającego nazwy/nazwiska i dane wszystkich dostawców usług płatniczych oraz przyznanie każdemu z nich jakiejś formy oficjalnej akceptacji, niezależnie od tego, czy są w stanie spełnić wszystkie warunki uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej, tak by żaden z nich nie był zmuszony przejść do „szarej strefy” – należy stworzyć mechanizm pozwalający na traktowanie także tych dostawców usług płatniczych, którzy nie są w stanie spełnić wszystkich tych warunków, jako instytucje płatnicze. Do tego celu należy pozwolić państwom członkowskim na wpisanie takich dostawców do rejestru instytucji płatniczych, nawet jeśli nie spełniają oni wszystkich warunków uzyskania zezwolenia. Ta możliwość dokonania odstępstwa musi jednak podlegać spełnieniu rygorystycznych wymogów odnoszących się do liczby transakcji. Istotne jest także wprowadzenie przepisu mówiącego, że w przypadkach, w których zastosowano odstępstwo, usługi płatnicze świadczone na terytorium Wspólnoty mogą być świadczone jedynie w państwie członkowskim, w którym podmiot został zarejestrowany.

(12) skreślony.¹

¹ Motyw 12 należy skreślić, ponieważ motyw 12a dotyczy mniej więcej tego samego zagadnienia. Innym rozwiązaniem jest zmiana numeracji motywu 12a na motyw 12 i następnego motywu 12b na motyw 12a.

- (12a) Konieczne jest umożliwienie każdemu dostawcy usług płatniczych dostępu do usług związanych z infrastrukturą techniczną systemów płatności. Te systemy płatności obejmują zazwyczaj, np. czterostronne systemy płatności kartą, jak również duże systemy obsługujące polecenia przelewu i polecenia zapłaty. W celu zapewnienia równego traktowania na terytorium całej Wspólnoty różnych kategorii dostawców usług płatniczych posiadających zezwolenie zgodnie z warunkami określonymi w ich zezwoleniu nadzorczym, konieczne jest doprecyzowanie zasad dotyczących dostępu do świadczenia usług płatniczych i udziału w systemach płatności. Należy wprowadzić przepis o niedyskryminującym traktowaniu instytucji płatniczych i instytucji kredytowych posiadających zezwolenie, tak by każdy dostawca usług płatniczych konkurujący na rynku wewnętrznym mógł korzystać z usług związanych z infrastrukturą techniczną tych systemów płatności na tych samych warunkach. Różne traktowanie dostawców usług płatniczych posiadających zezwolenie i dostawców usług płatniczych korzystających z odstępstwa na mocy art. 21 niniejszej dyrektywy, jak również z odstępstwa na mocy art. 8 dyrektywy 2000/46/WE, może być uzasadnione ze względu na różnice w ich ramach prawnych dotyczących nadzoru ostrożnościowego w porównaniu do dostawców usług płatniczych posiadających zezwolenie. W każdym razie różnice w warunkach cenowych powinny być dozwolone jedynie wtedy, gdy jest to uzasadnione różnicami w kosztach poniesionych przez dostawców usług płatniczych. Nie powinno to naruszać praw państw członkowskich do ograniczenia dostępu do systemów istotnych z punktu widzenia ryzyka systemowego zgodnie z dyrektywą 98/26/WE ani kompetencji EBC i ESBC ustanowionych w art. 105 ust. 2 Traktatu oraz art. 3.1 i 22 statutu ESBC dotyczących dostępu do systemów płatności. (...)
- (12b) Przepisy dotyczące dostępu do systemów płatności nie miałyby zastosowania do systemów zamkniętych (...), które są (...) tworzone i obsługiwane przez jednego dostawcę usług płatniczych. Te zamknięte systemy mogą bezpośrednio konkurować z systemami płatności lub, co zazwyczaj ma miejsce, działać w niszy rynkowej niewypełnionej odpowiednio przez systemy płatności. Zamknięte systemy płatności obejmują trójstronne systemy płatności kartą, wewnętrzne systemy grup bankowych, usługi płatnicze oferowane przez dostawców usług telekomunikacyjnych lub usługi przekazu pieniężnego, w których operator systemu zamkniętego jest (...) dostawcą usług płatniczych (...) zarówno zlecającemu, jak i beneficjentowi. Przyznanie stronom trzecim dostępu do tych zamkniętych (...) systemów płatności byłoby niewłaściwe.
- (13) Należy ustanowić zasady, które zapewnią przejrzystość warunków świadczenia usług płatniczych.

- (14) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do transakcji płatniczych dokonywanych gotówką, gdyż istnieje już jednolity rynek płatności gotówką. Dyrektywa ta nie powinna mieć również zastosowania do transakcji płatniczych z użyciem czeków papierowych, ponieważ takie transakcje z natury nie mogą być przetwarzane tak wydajnie, jak inne środki płatności. Dobre praktyki w tej dziedzinie powinny być jednak oparte na zasadach określonych w niniejszej dyrektywie.¹
- (15) skreślony.²
- (15a) Ponieważ konsumenci i przedsiębiorstwa nie są w podobnej sytuacji, nie potrzebują podobnego poziomu ochrony. Podczas gdy ważne jest zagwarantowanie praw konsumenta przepisami, od których nie można odstąpić w umowie, rozsądne jest umożliwienie przedsiębiorstwom i organizacjom przyjmowania innych ustaleń. Państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość wprowadzenia przepisu, zgodnie z którym mikroprzedsiębiorstwa, zdefiniowane w zaleceniu Komisji 2003/361/WE dotyczącym definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, powinny być traktowane w ten sam sposób co konsumenci. W każdym razie pewne podstawowe przepisy niniejszej dyrektywy powinny mieć zawsze zastosowanie, bez względu na status użytkownika.
- (16) Niniejsza dyrektywa powinna określać obowiązki spoczywające na dostawcach usług płatniczych w zakresie informowania użytkowników takich usług, którzy powinni uzyskiwać taki sam, wysoki poziom zrozumiałych informacji o usługach płatniczych, aby mieć możliwość świadomego wyboru i porównywania ofert na terytorium UE. W celu zachowania przejrzystości niniejsza dyrektywa ustanawia zharmonizowane wymogi mające zapewnić podawanie użytkownikom usług płatniczych niezbędnych i wystarczających informacji dotyczących umowy o usługę płatniczą i transakcji płatniczych. W celu wspierania prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku³ usług płatniczych państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości przyjmowania innych przepisów dotyczących informowania niż przepisy ustanowione niniejszą dyrektywą.

¹ Jak w ECON 8.

² Do skreślenia, jak zaproponowano w ECON 9.

³ PE: należy zrehabilitować tekst w jaśniejszy sposób. Taki jest cel nowego projektu.

- (17) Konsumenci powinni być chronieni przed nieuczciwymi i wprowadzającymi w błąd praktykami zgodnie z dyrektywą 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym, jak również z dyrektywą 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywą o handlu elektronicznym) oraz dyrektywą 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość. Dodatkowe przepisy zawarte w tych istniejących aktach prawnych nadal mają zastosowanie. Należy jednak szczególnie wyjaśnić związek niniejszej dyrektywy z dyrektywą 2002/65/WE.
- (18) Wymagane informacje powinny być proporcjonalne do potrzeb użytkowników i przekazywane w standardowy sposób. Wymogi dotyczące informacji w odniesieniu do pojedynczej transakcji płatniczej powinny być jednak inne niż dla umowy ramowej przewidującej większą liczbę transakcji płatniczych.¹
- (18a) W praktyce umowy ramowe i objęte nimi transakcje płatnicze są znacznie bardziej powszechnie i istotne pod względem gospodarczym niż pojedyncze transakcje płatnicze. W przypadku istnienia rachunku płatniczego lub konkretnego instrumentu płatności wymagana jest umowa ramowa. Dlatego też wymogi dotyczące wstępnych informacji o umowach ramowych powinny być dosyć wszechstronne, a informacje powinny być zawsze dostarczane na papierze lub innym trwałym nośniku informacji, w tym szczególnie na wydrukach z drukarek wyciągów, dyskietkach, płytach CD-ROM, DVD i twardych dyskach komputerów osobistych, które umożliwiają przechowywanie poczty elektronicznej, ale z wyłączeniem stron internetowych, chyba że strony takie umożliwiają dostęp do nich w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci.² Jednakże sposób podawania dalszych informacji o dokonanych transakcjach mogą uzgodnić między sobą w umowie ramowej dostawca i użytkownik usług płatniczych. Można na przykład uzgodnić, że w ramach bankowości internetowej wszystkie informacje o rachunku płatniczym są udostępniane on-line.

¹ Jak w ECON 10.

² Jak uzgodniono podczas prezydencji austriackiej, tekst z pierwotnej definicji „trwałego nośnika informacji” w art. 4 ust. 19 ma zostać przeniesiony do motywu.

- (18b) W przypadku pojedynczych transakcji płatniczych tylko najważniejsze informacje powinny być zawsze podawane z własnej inicjatywy dostawcy usług płatniczych. Ponieważ zlecniodawca jest zwykle obecny przy wydawaniu zlecenia płatniczego, nie jest konieczny wymóg przedstawiania w każdym przypadku informacji na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji. Dostawca usług płatniczych może podawać informacje ustnie przy okienku lub udostępniać je w inny łatwy sposób, na przykład poprzez umieszczenie warunków na tablicy ogłoszeń w miejscu świadczenia usług. Należy również podać informacje o tym, gdzie można uzyskać bardziej szczegółowe informacje (np. adres strony internetowej). Na życzenie konsumenta należy jednak podawać najważniejsze informacje na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji.
- (18c) Dyrektywa potwierdza prawo konsumenta do otrzymywania stosownych informacji bezpłatnie dopóki nie jest on związany umową o usługę płatniczą. Podobnie, w każdej chwili podczas trwania stosunku umownego konsument mógłby żądać bezpłatnego otrzymania wstępnych informacji, jak również umowy ramowej w wersji papierowej. W ten sposób konsument może porównać usługi oferowane przez dostawców usług płatniczych i warunki ich świadczenia, i w przypadku wszelkich sporów sprawdzić swoje prawa i obowiązki umowne. Przepisy te są zgodne z zasadami ustanowionymi w wyżej wymienionej dyrektywie 2002/65/WE. Jednoznaczne przepisy dotyczące bezpłatnych informacji zawarte w niniejszej dyrektywie nie umożliwiają nakładania opłat za dostarczanie informacji konsumentom na mocy innych obowiązujących dyrektyw.
- (18d) Ponadto konsument powinien otrzymywać podstawowe informacje o przeprowadzonych transakcjach bez dodatkowych opłat. W przypadku pojedynczej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych nie powinien pobierać oddzielnych opłat za te informacje. Na podobnej zasadzie, kolejne comiesięczne informacje o transakcjach płatniczych na podstawie umowy ramowej powinny być podawane bezpłatnie. Uwzględniając jednak znaczenie przejrzystości w ustalaniu cen oraz różnorodne potrzeby klientów, strony mogą uzgodnić opłaty, jeżeli takie informacje mają być podawane na papierze oraz jeżeli mają być podawane z większą częstotliwością lub jeżeli przekazywane są informacje dodatkowe. Aby odpowiednio uwzględnić różne praktyki krajowe, państwa członkowskie mogłyby ustanawiać zasady, zgodnie z którymi miesięczne wyciągi z rachunków płatniczych na papierze należy zawsze przekazywać bezpłatnie.

- (19) Mając na celu zwiększenie mobilności klientów, należy stworzyć konsumentom możliwość wypowiedzenia umowy ramowej bez konsekwencji finansowych po upływie jednego roku. Możliwy do uzgodnienia okres wypowiedzenia dla konsumentów powinien wynosić nie więcej niż miesiąc, a dla dostawców usług płatniczych – nie mniej niż dwa miesiące. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na spoczywający na dostawcy usług płatniczych obowiązek wypowiedzenia umowy o usługę płatniczą lub zablokowania korzystania z instrumentu płatniczego wynikający z innych stosownych przepisów wspólnotowych lub krajowych, takich jak przepisy dotyczące prania pieniędzy, terroryzmu oraz zapobiegania przestępstwom i prowadzenia dochodzeń w ich sprawie.
- (20) [Instrumenty mikropłatności powinny stanowić tanie i łatwe w użyciu rozwiązanie w przypadku niedrogich towarów i usług oraz nie powinny być obciążone nadmiernymi wymogami. Stosowne wymogi dotyczące informacji i zasady ich wykonywania powinny być zatem ograniczone do podstawowych informacji, z uwzględnieniem również możliwości technicznych, których można w uzasadniony sposób oczekiwać od instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty. Pomimo uproszczonego systemu użytkownicy usług płatniczych korzystaliby z adekwatnego poziomu ochrony z uwzględnieniem ograniczonego ryzyka związanego z tymi instrumentami.]
- (21) Aby zachęcić użytkownika usług płatniczych do zgłaszania swojemu dostawcy bez zbędnej zwłoki każdej kradzieży lub utraty instrumentu płatności, a tym samym, aby zmniejszyć ryzyko nieautoryzowanych transakcji, użytkownik powinien ponosić odpowiedzialność wyłącznie do wysokości określonej kwoty, chyba że użytkownik ten działał w nieuczciwych zamiarach lub dopuścił się rażącego zaniedbania w tym zakresie. Ponadto z chwilą zgłoszenia przez użytkownika usług płatniczych prawdopodobieństwa nieuprawnionego użycia jego instrumentu płatności, nie powinno żądać się od niego pokrycia żadnych dalszych szkód wynikających z nieuprawnionego użycia tego instrumentu. Dostawcy usług płatniczych odpowiadają za bezpieczeństwo techniczne ich własnych produktów.¹

¹ Jak w ECON 11.

- (21a) Aby ocenić ewentualne zaniedbanie ze strony użytkownika usług płatniczych, należy uwzględnić wszystkie okoliczności. Oczywistość i stopień rzekomego zaniedbania powinien ocenić sąd zgodnie prawem krajowym. Warunki umowne dotyczące wydania i korzystania z elektronicznego instrumentu transferu środków pieniężnych, których skutkiem byłoby zwiększenia ciężaru dowodu spoczywającego na konsumentie lub zmniejszenie ciężaru dowodu spoczywającego na wydawcy powinny być uznane za nieważne.¹
- (21b) Państwa członkowskie mogą ustalić mniej rygorystyczne zasady dla konsumentów w celu utrzymania istniejącego poziomu ochrony konsumentów i propagowania zaufania do bezpiecznego korzystania z elektronicznych instrumentów płatności. Fakt, że różne instrumenty wiążą się z różnymi rodzajami ryzyka powinien być odpowiednio uwzględniany, co powinno pomóc w propagowaniu wydawania bezpieczniejszych instrumentów. Państwa członkowskie mogłyby ograniczyć lub zupełnie znieść odpowiedzialność zlecniodawcy, z wyjątkiem sytuacji, w których zlecniodawca działał w nieuczciwych zamiarach,
- (22) Należy uregulować kwestię ponoszenia strat w przypadku nieautoryzowanych transakcji płatniczych. Odmienne przepisy mogą mieć zastosowanie do użytkowników usług płatniczych niebędących konsumentami, ponieważ takim użytkownikom jest zwykle łatwiej dokonać oceny ryzyka oszustwa i przedsięwziąć środki zapobiegawcze.²
- (23) Niniejsza dyrektywa powinna ustanowić zasady dotyczące zwrotu, które chronią konsumenta w przypadkach gdy kwota wykonanej transakcji płatniczej przekracza kwotę, której można by w uzasadniony sposób oczekiwać. Dostawcy usług płatniczych mogliby zapewnić swoim klientom jeszcze korzystniejsze warunki dokonując, na przykład, zwrotów w przypadku wszelkich spornych transakcji płatniczych. Jeśli użytkownik żąda zwrotu w związku z transakcją płatniczą, której kwota nie została określona, prawo do zwrotu nie powinno zwalniać zlecniodawcy z obowiązku wobec beneficjenta polegającego na zapłaceniu za zamówione, wykorzystane lub prawidłowo ujęte w rachunku towary lub usługi, ani też naruszać prawa użytkownika do odwołania zlecenia płatniczego.

¹ ECON 12.

² Zgodne z ECON 13.

- (23a) Na potrzeby planowania finansowego i w celu terminowego wypełniania zobowiązań płatniczych, konsumenci i przedsiębiorstwa muszą mieć pewność co do czasu potrzebnego na wykonanie zlecenia płatniczego. Dlatego też, niniejsza dyrektywa jednoznacznie określa moment, w którym prawa i obowiązki nabierają mocy. Jest nim moment, w którym dostawca usług płatniczych faktycznie otrzymuje zlecenie płatnicze lub w którym powinien był je otrzymać w zwykłych okolicznościach. Użytkownicy powinni móc polegać na właściwym wykonaniu zlecenia płatniczego, jeżeli dostawca usług płatniczych nie ma umownych ani ustawowych podstaw do odmowy jego wykonania. Jeżeli dostawca usług płatniczych odmówi wykonania zlecenia płatniczego, decyzję odmowną i jej uzasadnienie należy jak najszybciej przekazać użytkownikowi usług płatniczych z zastrzeżeniem wymogów prawa krajowego i wspólnotowego.
- (24) Nowoczesne w pełni zautomatyzowane systemy płatności przetwarzają transakcje płatnicze bardzo szybko, w związku z czym od określonego momentu odwołanie zleceń płatniczych nie jest możliwe bez poniesienia wysokich kosztów ręcznego wprowadzenia zmian; dlatego też konieczne jest ustalenie wyraźnego, nieprzekraczalnego terminu odwołania płatności. Jednakże w zależności od rodzaju usługi płatniczej i zlecenia płatniczego moment ten może być inny, zgodnie z tym co uzgodnią między sobą strony. Odwołanie ma w tym kontekście zastosowanie jedynie do stosunku między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych, a zatem nie narusza nieodwołalności i ostateczności transakcji płatniczych w systemach płatności.
- (25) Podstawowym warunkiem w pełni zintegrowanego, zautomatyzowanego systemu przetwarzania płatności oraz pewności prawnej w odniesieniu do wywiązania się przez użytkowników usług płatniczych z wszelkich podstawowych zobowiązań powinno być uznanie rachunku beneficjenta pełną kwotą dokonanego przez zleceniodawcę transferu. Tym samym żaden z pośredników uczestniczących w dokonywaniu transakcji płatniczych nie powinien mieć możliwości dokonywania potrąceń od transferowanej kwoty. Beneficjent powinien mieć jednak możliwość zawarcia ze swoim dostawcą usług płatniczych umowy, na mocy której ten ostatni będzie mógł potrącać własne opłaty. Niemniej jednak, aby umożliwić beneficjentowi sprawdzenie, czy należna kwota została prawidłowo zapłacona, dalsze informacje dotyczące transakcji płatniczej powinny podawać nie tylko pełną kwotę transferowanych środków pieniężnych, ale także kwotę wszelkich opłat.

(26) Zebrane doświadczenia pokazują, że podział opłat między zleceniodawcą a beneficjentem płatności jest najbardziej wydajnym systemem, jako że ułatwia on zautomatyzowane przetwarzanie płatności. W związku z tym należy zadbać o to, aby w zwykłych okolicznościach stosowni dostawcy usług płatniczych pobierali opłaty bezpośrednio od zleceniodawcy i beneficjenta. Powinno to jednak mieć zastosowanie wyłącznie w przypadkach, gdy transakcja nie wymaga wymiany walut.¹ Kwota wszelkich pobieranych opłat może wynosić także zero, ponieważ przepisy niniejszej dyrektywy nie mają wpływu na praktykę, zgodnie z którą dostawca usług płatniczych nie obciąża konsumentów opłatą za uznanie ich rachunku. Podobnie, w zależności od warunków umowy, dostawca usług płatniczych może obciążyć opłatą za skorzystanie z usługi płatniczej jedynie beneficjenta (akceptanta), wskutek czego na zleceniodawcę nie są nakładane żadne opłaty. Opłaty związane z korzystaniem z systemów płatności mogą mieć postać abonamentu. Przepisy dotyczące transferowanej kwoty lub wszelkich pobieranych opłat nie mają bezpośredniego wpływu na ustalanie cen pomiędzy dostawcami usług płatniczych lub wszelkimi pośrednikami.

(26a) W celu propagowania przejrzystości i konkurencji dostawca usług płatniczych nie powinien uniemożliwiać beneficjentowi żądania od zleceniodawcy opłaty za użycie konkretnego instrumentu płatności. Jeżeli jednak system płatności kartą obciążeniową jest zasadniczą częścią infrastruktury płatniczej, państwa członkowskie mogą zabronić beneficjentom nakładania opłat na płatności dokonywane kartami obciążeniowymi.

¹ Jak w ECON 15.

- (27) W celu zwiększenia wydajności systemów płatności na terytorium całej Wspólnoty wszystkie płatności inicjowane przez zleceniodawcę i denominowane w euro lub w innej walucie krajowej UE, w tym polecenia przelewu i przekazy pieniężne, powinny być wykonywane w maksymalnym terminie jednego dnia. Do wszystkich innych rodzajów płatności, takich jak płatności inicjowane przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, włączając w to polecenia zapłaty i płatności kartami, powinien mieć zastosowanie ten sam jednodniowy termin wykonania, o ile między dostawcą usług płatniczych a użytkownikiem tych usług nie istnieje wyraźne porozumienie określające dłuższy termin wykonania. Możliwość uzgodnienia innego terminu przez beneficjenta (akceptanta) i dostawcę usług płatniczych powinna być jednak ograniczona do trzech dni roboczych w przypadku korzystania z systemu polecenia zapłaty. Powyższe okresy można przedłużyć o jeden dodatkowy dzień roboczy, jeżeli zlecenie płatnicze złożone jest na papierze. Pozwala to zachować ciągłość świadczenia usług płatniczych tym konsumentom, którzy przyzwyczajeni są do korzystania tylko z dokumentów papierowych. Zważywszy na fakt, że krajowe infrastruktury płatnicze są zazwyczaj wysoce wydajne, państwa członkowskie powinny w stosownych przypadkach mieć możliwość utrzymania lub ustalenia przepisów określających termin wykonania krótszy niż jeden dzień roboczy, żeby zapobiec obniżeniu poziomu usług w porównaniu ze stanem obecnym.¹
- (28) Przepis dotyczący wykonania pełnej kwoty płatności oraz terminu wykonania powinien stanowić dobrą praktykę, w przypadku gdy jeden z dostawców usług nie znajduje się we Wspólnocie.²
- (29) Aby użytkownicy usług płatniczych mogli dokonać wyboru, muszą oni posiadać informacje na temat rzeczywistych kosztów i opłat związanych z usługami płatniczymi. Tym samym niedozwolone powinno być stosowanie nieprzejrzystych metod ustalania cen, ponieważ ogólnie uznanym faktem jest, że metody te sprawiają, że ustalenie rzeczywistej ceny usługi płatniczej jest niezmiernie trudne dla użytkownika. Zabroniona powinna być szczególnie praktyka polegająca na przyjmowaniu niekorzystnej dla użytkownika daty waluty.³

¹ Zob. ECON 16.

² ECON 19.

³ ECON 20.

- (30) Warunkiem sprawnego i skutecznego funkcjonowania systemu płatności jest zaufanie użytkownika do dostawcy usług płatniczych, który wykonuje transakcje płatnicze w sposób prawidłowy i w uzgodnionym terminie. Dostawca jest zwykle w stanie dokonać oceny rodzajów ryzyka związanego z transakcją płatniczą. To dostawca świadczy usługi płatnicze w ramach systemu płatności, podejmuje działania w celu odzyskania niewłaściwie przekazanych lub mylnie przypisanych środków i w większości przypadków podejmuje decyzję o pośrednikach uczestniczących w wykonywaniu transakcji. W obliczu powyższych argumentów w pełni zasadne jest, z wyjątkiem przypadków siły wyższej, obarczenie dostawcy usług płatniczych odpowiedzialnością za przeprowadzenie transakcji płatniczej, którą przyjął on od użytkownika.¹
- (30a) Dostawca usług płatniczych powinien przyjąć odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie płatności, w tym w szczególności pełną kwotę transakcji płatniczej i czas wykonania, oraz pełną odpowiedzialność za wszelkie uchybienia innych stron uczestniczących w kolejnych etapach łańcucha płatności aż do rachunku (...) beneficjenta. W wyniku tej odpowiedzialności, w przypadkach gdy rachunek beneficjenta nie zostanie uznany pełną kwotą, dostawca usług płatniczych zleceniodawcy powinien skorygować transakcję płatniczą lub bez zbędnej zwłoki (...) zwrócić zleceniodawcy odnośną kwotę transakcji, bez uszczerbku dla wszelkich innych ewentualnych roszczeń. Żadne przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny ograniczać ewentualnej rekompensaty i prawa do zwrotu ani wpływać na nie w stosunkach pomiędzy dostawcami usług płatniczych i wszelkimi pośrednikami, takimi jak podmioty zajmujące się przetwarzaniem płatności, których roszczenia powinny być przedmiotem ustaleń umownych.
- (31) Dostawca usług płatniczych powinien mieć możliwość jednoznacznego określenia informacji wymaganych do prawidłowego wykonania zlecenia płatniczego. Z drugiej jednak strony państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości wprowadzania wymogu szczególnych identyfikatorów dla transakcji płatniczych, aby uniknąć rozdrobnienia i powstania zagrożenia dla procesu tworzenia zintegrowanych systemów płatności we Wspólnocie. Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych powinna ograniczać się do prawidłowego wykonania transakcji płatniczej zgodnie ze zleceniem płatniczym złożonym przez użytkownika takiej usługi. Jeżeli dostawca usług płatniczych zleceniodawcy również żąda innych informacji, takich jak kod BIC lub nazwa drugiego użytkownika, powinien, o ile jest to możliwe, zapewnić odpowiedni sposób sprawdzenia zgodności informacji. Przepis ten nie wymaga jednak sprawdzenia ręcznego, a zatem nie powinien przeszkodzić w zautomatyzowanemu przetworzeniu płatności.

¹ ECON 21.

- (32) Dla ułatwienia skutecznego zapobiegania nadużyciom i w celu zwalczania oszustw płatniczych na terytorium całej Wspólnoty należy przewidzieć skuteczną wymianę danych między dostawcami usług płatniczych, którym należy zezwolić na gromadzenie, przetwarzanie i wymianę danych osobowych osób zamieszanych w oszustwa płatnicze. Wszystkie wspomniane działania powinny być wykonywane zgodnie z przepisami dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych.
- (33) Niezbędne jest zapewnienie skutecznego egzekwowania przepisów prawa krajowego przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Należy zatem ustanowić odpowiednie procedury, które umożliwią składanie skarg na dostawców usług płatniczych nieprzestrzegających tych przepisów, a także zagwarantują, by w stosownych przypadkach nakładane były proporcjonalne i odstraszające kary.
- (34) Bez uszczerbku dla prawa klientów do wniesienia skargi do sądu państwa członkowskie powinny zapewnić dostępny i racjonalny pod względem kosztów sposób rozstrzygania sporów powstających między dostawcami usług płatniczych a konsumentami wynikających z praw i obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie. Konwencja rzymska gwarantuje, że żadne warunki umowne dotyczące prawa właściwego nie mogą prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przewidzianej przepisami bezwzględnie obowiązującymi w państwie, w którym ma on miejsce zwykłego pobytu.¹
- (34a) Państwa członkowskie powinny określić, czy właściwe organy wyznaczone w celu udzielania zezwoleń instytucjom płatniczym mogą być również właściwymi organami w odniesieniu do skarg i pozasądowej procedury odszkodowawczej.
- (35) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego dotyczących konsekwencji wynikających z odpowiedzialności za nieścisłości w wyrażaniu lub przekazywaniu oświadczeń woli.

¹ PE opowiada się za sprecyzowaniem, że niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na zasady dotyczące prawa właściwego, które chroni konsumentów.

- (36) W związku z koniecznością dokonania przeglądu skuteczności funkcjonowania niniejszej dyrektywy oraz monitorowania postępów w tworzeniu jednolitego rynku płatności, Komisja powinna mieć obowiązek sporządzenia sprawozdania trzy lata po upływie terminu transpozycji niniejszej dyrektywy.
- (37) Należy uchylić dyrektywę 97/5/WE, ponieważ jej przepisy zostały całkowicie zmienione.
- (38) Niezbędne jest ustanowienie bardziej szczegółowych przepisów odnoszących się do użycia kart płatniczych w nieuczciwych zamiarach, którą to dziedzinę reguluje obecnie dyrektywa 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość oraz dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE. Wyżej wymienione dyrektywy powinny zatem zostać odpowiednio zmienione.
- (39) Ponieważ zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE instytucje finansowe nie podlegają zasadom mającym zastosowanie do instytucji kredytowych, należy podporządkować je tym samym wymogom, jakie obowiązują w stosunku do instytucji płatniczych, tak aby mogły one świadczyć usługi płatnicze na terytorium całej Wspólnoty. Dyrektywa 2006/48/WE powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona.
- (39a) Ponieważ przekaz pieniężny jest w niniejszej dyrektywie określony jako usługa płatnicza wymagająca zezwolenia dla instytucji płatniczych lub rejestracji dla niektórych osób fizycznych lub prawnych korzystających z klauzuli przyznającej odstępstwo w pewnych okolicznościach określonych w niniejszej dyrektywie, należy odpowiednio zmienić dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu.
- (40) W trosce o pewność prawną zasadne jest przyjęcie uzgodnień przejściowych, zgodnie z którymi osoby, które podjęły działalność jako instytucje płatnicze stosownie do przepisów prawa krajowego obowiązujących przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, będą mogły kontynuować tę działalność na terytorium danego państwa członkowskiego przez określony czas.

- (41) Ponieważ cel proponowanego działania, tj. utworzenie jednolitego rynku w sektorze usług płatniczych, nie może zostać osiągnięty w stopniu wystarczającym przez państwa członkowskie w związku z tym, że niezbędna jest do tego harmonizacja znaczącej liczby różnych przepisów istniejących obecnie w systemach prawnych poszczególnych państw członkowskich, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym samym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (42) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., zmienioną decyzją Rady 2006/512/WE z dnia 17 lipca 2006 r., ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji.
- (43) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, Rada powinna zachęcać państwa członkowskie do sporządzania, na własne potrzeby i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie dokładny sposób będą przedstawiać zbieżność przepisów niniejszej dyrektywy z przepisami przyjętymi w ramach transpozycji, oraz podania ich do wiadomości publicznej,¹

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

¹ W następstwie zaproponowanej zmiany w art. 85 ust. 1 należy dodać nowy motyw.

TYTUŁ I

Przedmiot, zakres zastosowania i definicje

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, zgodnie z którymi państwa członkowskie wyróżniają sześć następujących kategorii dostawców usług płatniczych:
 - a) instytucje kredytowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE;¹
 - b) instytucje pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2000/46/WE;²
 - c) instytucje świadczące żyro pocztowe uprawnione do świadczenia usług płatniczych zgodnie z prawem krajowym;
 - d) instytucje płatnicze w rozumieniu niniejszej dyrektywy;³
 - da) Europejski Bank Centralny i krajowe banki centralne, gdy nie działają one w charakterze władz monetarnych lub innych organów publicznych;⁴
 - db) państwa członkowskie lub ich władze regionalne lub lokalne, gdy nie działają one w charakterze organów publicznych.⁵

¹ ECON 26, odesłanie do nowej dyrektywy o instytucjach kredytowych z 2006 roku zamiast do dyrektywy z 2000 roku.

² ECON 27. Zgodnie z art. 8 dyrektywy 2000/46/WE także przedsiębiorstwa, wobec których zastosowano odstępstwo, są instytucjami pieniądza elektronicznego.

³ ECON 28.

⁴ Częściowo jak w ECON 29.

⁵ Częściowo jak w ECON 30.

2. Niniejsza dyrektywa ustanawia również zasady dotyczące przejrzystości warunków i wymogów w zakresie informowania o usługach płatniczych, a także odpowiednie prawa i obowiązki użytkowników usług płatniczych oraz dostawców usług płatniczych w odniesieniu do świadczenia usług płatniczych jako stałego zajęcia lub działalności gospodarczej.¹
3. Skreślony.²
- 3a. Skreślony.³

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do usług płatniczych na terytorium Wspólnoty. Przepisy tytułu III i IV niniejszej dyrektywy mają jednak zastosowanie jedynie wtedy, gdy zarówno dostawca usług płatniczych zlecniodawcy, jak i dostawca usług płatniczych beneficjenta, lub też jedyny dostawca usług płatniczych w transakcji płatniczej znajdują się na terytorium Wspólnoty.⁴

(...)
(...)
2. Przepisy tytułu III i IV niniejszej dyrektywy mają zastosowanie do usług płatniczych dokonywanych w euro lub jakiegokolwiek innej oficjalnej walucie jednego z państw członkowskich.⁵
3. Państwa członkowskie mogą odstąpić od stosowania wszystkich lub części przepisów niniejszej dyrektywy w odniesieniu do instytucji kredytowych, o których mowa w art. 2, z wyjątkiem tiret pierwszego i drugiego, dyrektywy 2006/48/WE.⁶

¹ Zgodne z ECON 31.

² Jak w ECON 32. Banki centralne uwzględniono w ust. 1 lit. da).

³ Przeniesiony do art. 2 ust. 3.

⁴ Zgodne z pierwszą częścią ECON 34 w celu jaśniejszego sformułowania.

⁵ Jak w ostatniej części ECON 34.

⁶ Dawny art. 1 ust. 3a, niezmieniony.

Artykuł 3

Działalność wyłączona z zakresu zastosowania dyrektywy

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- a) transakcji płatniczych dokonywanych wyłącznie gotówką bezpośrednio od zleceniodawcy do beneficjenta bez udziału pośredników;
- aa) transakcji płatniczych od zleceniodawcy do beneficjenta za pośrednictwem agenta handlowego uprawnionego do prowadzenia negocjacji lub zawierania transakcji sprzedaży lub zakupu towarów lub świadczenia usług w imieniu zleceniodawcy lub beneficjenta;
- b) wykonywanego zawodowo fizycznego transportu banknotów i monet, łącznie z ich zbieraniem, przetwarzaniem i dostarczaniem;
- c) transakcji płatniczych polegających na niewykonywanym zawodowo zbieraniu i dostarczaniu gotówki w ramach działalności niezarobkowej lub charytatywnej;
- d) usługi, w ramach której gotówka dostarczana jest zleceniodawcy przez beneficjenta jako część transakcji płatniczej na wyraźne żądanie użytkownika usług płatniczych tuż przed wykonaniem transakcji płatniczej polegającej na uiszczeniu płatności za zakup towarów lub usług;¹
- e) transakcji wymiany walutowej, to znaczy operacji zamiany gotówki na gotówkę, w przypadku których środki nie są przechowywane na rachunku płatniczym;²
- ³ f) transakcji płatniczych opartych na jednym z następujących dokumentów wystawionych na dostawcę usług płatniczych w celu przekazania środków do dyspozycji beneficjenta:

¹ Jak w ECON 36, z niewielkimi zmianami.

² Jak w ECON 37.

³ Wydaje się, że zdecydowana większość opowiada się za wykluczeniem instrumentów papierowych zgodnie z propozycją. Należy zauważyć, że ponieważ instrumenty te nie są objęte wymogami harmonizacji ustanowionymi niniejszą dyrektywą, państwa członkowskie mogą swobodnie, według własnego uznania decydować o stosowaniu wszelkich przepisów krajowych do takich instrumentów.

- (i) czeki papierowe zgodne z konwencją genewską z dnia 19 marca 1931 r. przewidującą jednolite prawo czekowe;
 - (ii) czeki papierowe podobne do tych, o których mowa w ppkt (i), które podlegają przepisom prawnym państw członkowskich niebędących stroną konwencji genewskiej z 1931 r.;
 - (iii) weksle trasowane w postaci papierowej zgodne z konwencją genewską z dnia 7 czerwca 1930 r. przewidującą jednolite prawo w zakresie weksli i weksli własnych;¹
 - (iv) vouchery w postaci papierowej;
 - (v) czeki podróżne w postaci papierowej;
 - (vi) weksle własne w postaci papierowej;
 - (vii) przekazy pocztowe w postaci papierowej określone przez Powszechny Związek Pocztowy;
- g) transakcji płatniczych dokonywanych w ramach systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych między agentami rozrachunkowymi, partnerami centralnymi (CCP), izbami rozliczeniowymi lub bankami centralnymi a innymi osobami korzystającymi z systemu i dostawcami usług płatniczych, bez uszczerbku dla art. 23;²
- ga) transakcji płatniczych związanych z obsługą papierów wartościowych i wynikających z nich praw, włącznie z dywidendami, podziałem dochodu i podziałem innych środków, lub wykupem lub sprzedażą, dokonywaną przez osoby, o których mowa w lit. g), lub przez firmy inwestycyjne, instytucje kredytowe, (...) fundusze inwestycyjne lub podmioty zarządzające świadczące usługi inwestycyjne oraz wszelkie inne podmioty, którym wolno dysponować instrumentami finansowymi;

¹ Jak w ECON 38.

² ECON 42 z niewielkimi zmianami.

- h) usług świadczonych przez dostawców usług technicznych, wspierających świadczenie usług płatniczych, jednak bez wchodzenia na jakimkolwiek etapie w posiadanie przekazywanych środków, włączając w to przetwarzanie i przechowywanie danych, usługi powiernicze i ochrony prywatności, uwierzytelnianie danych i podmiotów, dostarczanie sieci informatycznych i komunikacyjnych, dostarczanie i konserwację terminali i urządzeń do wykonywania usług płatniczych;
- i) usług opartych na instrumentach, które można wykorzystywać w celu nabycia towarów lub usług wyłącznie w pomieszczeniach wykorzystywanych przez wydawcę lub na podstawie umowy handlowej z wydawcą w ramach ograniczonej sieci dostawców usług lub w odniesieniu do ograniczonego asortymentu towarów lub usług;
- j) transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu wszelkich urządzeń telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, jeżeli transakcja płatnicza dotyczy zakupu towarów lub usług, które są przekazywane do samego urządzenia lub innego podobnego urządzenia przez dostawcę usług obsługującego system lub sieć telekomunikacyjną lub informatyczną, poprzez którą dokonywana jest płatność, a płatność przekazywana jest bezpośrednio dostawcy usług na jego własny rachunek, a nie jako pośrednikowi strony trzeciej, która pierwotnie dostarczyła towary lub usługi;¹
- k) transakcji płatniczych przeprowadzanych między dostawcami usług płatniczych na ich własny rachunek oraz między agentami lub oddziałami na ich własny rachunek;²
- l) transakcji płatniczych przeprowadzanych pomiędzy przedsiębiorstwem dominującym a jego spółką zależną lub pomiędzy spółkami zależnymi tego samego przedsiębiorstwa dominującego, bez udziału pośrednika, przez dostawcę usług płatniczych innego niż przedsiębiorstwo należące do tej samej grupy.

¹ ECON 44 ze zmianami.

² ECON 45, odniesienie do agentów zamiast do agentów zależnych.

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- (1) „*macierzyste państwo członkowskie*” oznacza dowolne z poniższych:
 - (i) skreślony;¹
 - (ii) państwo członkowskie, w którym znajduje się siedziba statutowa dostawcy usług płatniczych; lub
 - (iii) w przypadku gdy dostawca usług płatniczych zgodnie z mającym do niego zastosowanie prawem krajowym nie posiada siedziby statutowej, państwo członkowskie, w którym znajduje się jego siedziba rzeczywista;
- (2) „*goszczące państwo członkowskie*” oznacza państwo członkowskie inne niż macierzyste państwo członkowskie, w którym dostawca usług płatniczych ma swój oddział lub agenta lub w którym świadczy usługi płatnicze;
- (2a) „*usługa płatnicza*” oznacza jeden z rodzajów działalności gospodarczej wymienionych w załączniku;²
- (2b) „*instytucje płatnicze*” oznaczają osoby prawne, którym zgodnie z art. 6 niniejszej dyrektywy udzielono zezwolenia na świadczenie i wykonywanie usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty;³
- (2c) „*transakcja płatnicza*” oznacza działanie rozpoczęte przez zleceniodawcę lub beneficjenta, polegające na lokowaniu, transferze lub wycofaniu środków, niezależnie od rodzaju podstawowych zobowiązań między zleceniodawcą a beneficjentem;⁴

¹ Jak w pierwszej części ECON 46.

² ECON 48 ze zmianami.

³ Jak w ECON 49.

⁴ Jak w ECON 50.

- (3) „*system płatności*” oznacza system transferu środków oparty na formalnych i znormalizowanych regułach i wspólnych przepisach dotyczących przetwarzania, rozliczeń lub rozrachunku transakcji płatniczych;
- (3a) „*zamknięty system płatności*” oznacza (...) system płatności, w którym jeden dostawca usług płatniczych jest (...) dostawcą usług płatniczych zarówno dla zleceniodawcy, jak i dla beneficjenta, i w którym (...) ten dostawca usług płatniczych świadczy usługę płatniczą między zleceniodawcą a beneficjentem i jest odpowiedzialny za transakcję płatniczą między nimi;
- (4) „*zleceniodawca*” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest właścicielem rachunku płatniczego i zezwala na zlecenie płatnicze z tego rachunku płatniczego, lub w przypadku gdy rachunek płatniczy nie istnieje – osoba fizyczna lub prawna, która składa zlecenie wykonania transakcji płatniczej;¹
- (5) „*beneficjent*” oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą zamierzonym odbiorcą środków stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;²
- (5a) „*dostawca usług płatniczych*” oznacza przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 1 ust. 1 niniejszej dyrektywy, oraz osoby prawne i fizyczne korzystające z odstępstwa zgodnie z art. 21 niniejszej dyrektywy;
- (6) „*użytkownik usług płatniczych*” oznacza osobę fizyczną lub prawną korzystającą z usług płatniczych w charakterze zleceniodawcy lub beneficjenta, lub obu łącznie;
- (6a) „*konsument*” oznacza osobę fizyczną, która w ramach umów o usługę płatniczą objętych niniejszą dyrektywą działa w celach niezwiązanych z jej działalnością handlową, gospodarczą lub zawodową;
- (6b) „*umowa ramowa*” oznacza umowę o usługę płatniczą, która reguluje wykonanie indywidualnych i kolejnych transakcji płatniczych w przyszłości i która może zawierać obowiązek i warunki otwarcia rachunku płatniczego;³

¹ Jak w „rozporządzeniu ZS VII” art. 2 ust. 3, dok. PE-CONS 3630/06. Zgodne z ECON 53.

² Jak w ECON 54.

³ Zgodne z ECON 56 i 160, ale połączonymi w ramach definicji.

- (6c) „*usługa przekazu pieniężnego*” oznacza usługę płatniczą, która umożliwia, bez tworzenia rachunku płatniczego, odbiór środków od zleceniodawcy wyłącznie do celów przekazania odpowiedniej kwoty beneficjentowi lub innemu dostawcy usług płatniczych działającemu w imieniu beneficjenta lub odbiór takich środków w imieniu beneficjenta i ich udostępnienie beneficjentowi;
- (7) „*rachunek płatniczy*” oznacza rachunek prowadzony w imieniu jednego lub większej liczby użytkowników usług płatniczych wykorzystywany do wykonywania transakcji płatniczych;¹
- (8) „*środki*” oznaczają banknoty i monety, zapis księgowy i pieniądz elektroniczny zgodnie z dyrektywą 2000/46/WE;²
- (9) skreślony;
- (10) „*zlecenie płatnicze*” oznacza każdą dyspozycję wykonania transakcji płatniczej, którą zleceniodawca lub beneficjent wydają swojemu dostawcy usług płatniczych;
- (11) „*data waluty*” oznacza czas odniesienia stosowany przez dostawcę usług płatniczych do naliczenia odsetek od środków, którymi obciążono lub uznano rachunek płatniczy;
- (12) „*walutowy kurs odniesienia*” oznacza kurs walutowy służący za podstawę do przeliczania każdej waluty, który jest udostępniany przez dostawcę usług płatniczych lub pochodzi z publicznie dostępnego źródła;³
- (13) „*autoryzacja*” oznacza procedurę pozwalającą dostawcy usług płatniczych na sprawdzenie (...) instrumentu płatności lub, w stosownych przypadkach, sprawdzenie, czy zlecenie płatnicze jest autoryzowane (...);⁴
- (14) „*stopa procentowa odniesienia*” oznacza stopę procentową służącą za podstawę do obliczania wszelkich stosowanych odsetek i pochodzącą z publicznie dostępnego źródła, które może być zweryfikowane przez obydwie strony umowy o usługę płatniczą;⁵

¹ Zgodne z ECON 57.

² Jak w ECON 59.

³ Zgodne z ECON 60.

⁴ Zgodne z ECON 61.

⁵ Jak w ECON 62.

- (15) „jednoznaczny identyfikator” oznacza kombinację liter, liczb lub symboli określoną przez dostawcę usług płatniczych użytkownikowi usług płatniczych, którą użytkownik usług płatniczych zobowiązany jest dostarczyć w celu jednoznacznego zidentyfikowania drugiego biorącego udział w danej transakcji płatniczej użytkownika usług płatniczych lub jego rachunku płatniczego;¹
- (16) „agent” oznacza osobę fizyczną lub prawną działającą w imieniu instytucji płatniczej w zakresie świadczenia usług płatniczych;
- (17) „instrument płatności” oznacza każde zindywidualizowane urządzenie lub uzgodniony przez użytkownika usług płatniczych i dostawcę usług płatniczych zbiór procedur, z których korzysta użytkownik usług płatniczych w celu zainicjowania zlecenia płatniczego, w tym karty obciążeniowe, które umożliwiają bezpośrednie obciążanie rachunków płatniczych kwotą transakcji;²
- (18) „środki porozumiewania się na odległość” odnoszą się do wszelkich środków, które mogą być wykorzystane do zawarcia umowy o usługę płatniczą i które nie wymagają jednoczesnej fizycznej obecności dostawcy usług płatniczych i użytkownika usług płatniczych;
- (19) „trwały nośnik informacji” oznacza dowolny instrument umożliwiający użytkownikowi usług płatniczych przechowywanie informacji adresowanych osobiście do niego w sposób umożliwiający dostęp do nich w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;³
- (19a) „mikroprzedsiębiorstwo” oznacza przedsiębiorstwo, które w momencie zawarcia umowy o usługę płatniczą jest przedsiębiorstwem zgodnie z definicją zawartą w art. 1 i art. 2 ust. 1 i 3 tytułu I załącznika do zalecenia 2003/361/WE w wersji z dnia 6 maja 2003 r.;
- (19b) skreślony;⁴

¹ Jak w ECON 63. Odniesienie do rachunku płatniczego dodano jedynie w celu wyjaśnienia, ponieważ zwykle określa się rachunek płatniczy, a nie użytkownika usług płatniczych.

² PE opowiada się za zdefiniowaniem kart obciążeniowych.

³ Zapis identyczny z ECON 65. Zob. też motyw 18a.

⁴ Definicję konsumenta przeniesiono do art. 4 ust. 6a.

- (20) „*dzień roboczy*” oznacza dzień, w którym stosowny dostawca usług płatniczych zlecniodawcy lub dostawca usług płatniczych beneficjenta uczestniczący w wykonaniu transakcji płatniczej prowadzi działalność wymaganą do wykonania transakcji płatniczej;¹
- (21) „*polecenie zapłaty*” oznacza usługę płatniczą polegającą na obciążeniu rachunku płatniczego zlecniodawcy, w przypadku gdy transakcja płatnicza została zainicjowana przez beneficjenta na podstawie upoważnienia wydanego przez zlecniodawcę beneficjentowi, dostawcy usług płatniczych beneficjenta, lub dostawcy usług płatniczych zlecniodawcy;
- (22) „*oddział*” oznacza miejsce prowadzenia działalności inne niż siedziba rzeczywista, które jest częścią instytucji płatniczej, które nie ma osobowości prawnej i które bezpośrednio przeprowadza niektóre lub wszystkie transakcje związane z działalnością instytucji płatniczej; wszystkie miejsca prowadzenia działalności utworzone w tym samym państwie członkowskim przez instytucję płatniczą posiadającą siedzibę rzeczywistą w innym państwie członkowskim uznaje się za pojedynczy oddział;
- (23) „*grupa*” oznacza grupę przedsiębiorstw, która składa się z przedsiębiorstwa dominującego, jego spółek zależnych oraz podmiotów, w których przedsiębiorstwo dominujące lub jego spółki zależne mają udział, jak również przedsiębiorstw powiązanych ze sobą w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG.²

¹ Zgodne z ECON 66 – nieco inaczej zredagowane.

² Definicja grupy zgodna z art. 2 ust. 12 dyrektywy 2002/87/WE.

TYTUŁ II

Dostawcy usług płatniczych

Rozdział 1

Instytucje płatnicze

SEKCJA 1

ZASADY OGÓLNE

¹[Artykuł 5 Wniosek o udzielenie zezwolenia

W celu uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze instytucji płatniczej należy złożyć wniosek do właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego, załączając:

- a) program działalności określający w szczególności rodzaj planowanych usług płatniczych;
- b) biznesplan zawierający prognozę budżetu na trzy pierwsze lata budżetowe, który wykazuje, że wnioskodawca będzie w stanie zastosować odpowiednie i proporcjonalne systemy, zasoby i procedury niezbędne do rzetelnego prowadzenia działalności;
- ba) dokumentację potwierdzającą, że dana instytucja płatnicza dysponuje kwotą kapitału założycielskiego wymienioną w art. 5a;
- bb) opis procedury zapewniającej prawne rozdzielenie środków zgodnie z art. 5a;
- c) opis rozwiązań w zakresie zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym procedur administracyjnych, procedur dotyczących zarządzania ryzykiem i procedur księgowych stosowanych przez wnioskodawcę, który wykazuje że te mechanizmy kontroli i procedury są proporcjonalne, właściwe, rzetelne i adekwatne;

¹ Art. 5, 5a i 6 umieszczono w nawiasach kwadratowych, ponieważ są związane z kwestią wymogów ostrożnościowych, która pozostaje otwarta.

- d) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej ustanowionych przez wnioskodawcę w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE;
- e) skreślona;
- f) opis struktury organizacyjnej wnioskodawcy, w tym w stosownych przypadkach opis planowanego korzystania z usług oddziałów i agentów oraz opis rozwiązań w zakresie outsourcingu, jak również opis udziału wnioskodawcy w krajowym lub międzynarodowym systemie płatności;
- fa) skreślona;
- g) tożsamość osób, które są bezpośrednimi lub pośrednimi akcjonariuszami lub udziałowcami wnioskodawcy posiadającymi znaczny pakiet akcji lub udziałów w rozumieniu art. 4 ust. 11 dyrektywy 2006/48/WE oraz wielkość należącego do nich pakietu akcji lub udziałów, a także dokumentację potwierdzającą, że osoby te posiadają wystarczające kwalifikacje, mając na uwadze potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą;
- h) skreślona;
- i) tożsamość osób pełniących funkcje kierownicze i osób odpowiedzialnych za zarządzanie instytucją płatniczą, jak również dokumentację potwierdzającą, że są właściwymi osobami i posiadają odpowiednią wiedzę i umiejętności do świadczenia usług płatniczych, zgodnie z przepisami określonymi przez macierzyste państwo członkowskie instytucji płatniczej;
- j) status prawny i akt założycielski wnioskodawcy;
- k) adres siedziby rzeczywistej.

Do celów lit. bb), c) i f) wnioskodawca dostarcza opis przyjętych przez siebie rozwiązań w zakresie audytu i ustaleń organizacyjnych, które pozwalają mu podjąć wszelkie stosowne kroki dla ochrony interesów jego użytkowników oraz dla zapewnienia ciągłości świadczenia usług płatniczych i ich wiarygodności.

Artykuł 5a (nowy)

Wymogi w zakresie wypłacalności i inne sposoby służące zapewnieniu ochrony środków należących do użytkowników usług płatniczych

1. Instytucja płatnicza posiada kapitał założycielski składający się z elementów określonych w art. 57 lit. a) i b) dyrektywy 2006/48/WE wynoszący co najmniej [75 000 EUR]. Jej fundusze własne, określone w art. 57-61 i art. 61, 63, 64 i 66 dyrektywy 2006/48/WE, nie mogą być niższe od tej kwoty.
2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu przeciwdziałania wielokrotnemu zaliczaniu tych samych elementów do funduszy własnych, w przypadku gdy instytucja płatnicza należy do tej samej grupy co inna instytucja płatnicza, instytucja kredytowa, firma inwestycyjna, podmiot zarządzający aktywami lub przedsiębiorstwo ubezpieczeniowe.
- 2a. Państwa członkowskie lub właściwe organy wymagają od instytucji płatniczej, by w każdym momencie posiadała zasoby finansowe wystarczające do utrzymania jej działalności w zakresie usług płatniczych, z uwzględnieniem rodzajów i liczby świadczonych przez nią usług płatniczych.
3. Instytucja płatnicza świadcząca usługi płatnicze wymienione w pkt 1)-3) i 8) załącznika wprowadza odpowiednie zabezpieczenia służące ochronie środków należących do użytkowników usług płatniczych. Środki te są:
 - a) wyodrębniane w następujący sposób:
 - (i) w przypadku środków otrzymanych od użytkowników usług płatniczych, które przyjęto w celu wykonania transakcji płatniczych, instytucja oddziela takie środki od innych środków przyjętych do celów działań innych niż usługi płatnicze i zapisuje je oddzielnie w swoich księgach rachunkowych;
 - (ii) żadne środki należące do użytkowników usług płatniczych nie mogą być łączone ze środkami jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej nie będącej użytkownikiem usług płatniczych, w której imieniu te środki są przechowywane;
 - (iii) środki należące do użytkowników usług płatniczych są chronione przed wszelkimi działaniami stron trzecich skierowanymi przeciwko instytucji płatniczej;

lub

- b) objęte polisą ubezpieczeniową lub gwarancją bankową ważną na terytorium całej Wspólnoty wydaną przez firmę ubezpieczeniową lub instytucję kredytową mającą siedzibę we Wspólnocie na kwotę równoważną tej, która w przypadku braku polisy ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej byłaby wydzielona i oddzielnie zapisana w księgach rachunkowych zgodnie z ust. 3 lit. a) ppkt (i), płatną w przypadku niemożności wypełnienia przez instytucję płatniczą swoich zobowiązań finansowych. Warunki takiej polisy ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej mają formę uznawaną za dopuszczalną przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego instytucji płatniczej.

- 4. W przypadku gdy część środków, o których mowa w ust. 3, jest wykorzystywana do celów przyszłych transakcji płatniczych, a pozostała kwota do usług niebędących usługami płatniczymi, ta część środków, która została otrzymana do celów przyszłych transakcji płatniczych, powinna zostać także objęta ust. 3. W przypadku gdy taka część jest zmienna lub nieznana z wyprzedzeniem, państwa członkowskie mogą stosować przepisy niniejszego ustępu na podstawie reprezentatywnej kwoty uznanej za wykorzystaną do celów usług płatniczych, pod warunkiem że taką reprezentatywną kwotę można w sposób rozsądny oszacować na podstawie dotychczasowych danych historycznych w sposób satysfakcjonujący właściwe organy.
- 4a. Instytucje płatnicze nie wykorzystują środków otrzymanych od użytkowników usług płatniczych i przyjętych w związku z usługą płatniczą do prowadzenia rodzajów działalności innych niż usługi płatnicze. Linie kredytowe, o których mowa w pkt 4) i 5) załącznika, przyznawane są ze środków instytucji płatniczej niebędących środkami należącymi do użytkowników usług płatniczych przechowywanymi do celów usług płatniczych.¹
- 5. Niniejszy artykuł, z wyjątkiem ust. 2a, nie ma zastosowania do instytucji płatniczych świadczących wyłącznie usługę przekazu pieniężnego.
- 6. Skreślony.

¹ W następstwie skreślenia art. 10 ust. 2a dotyczącego udzielania kredytów. Należy wprowadzić wobec instytucji płatniczych wymóg oddzielania środków należących do użytkowników usług płatniczych od innych środków otrzymanych do celów innych niż usługi płatnicze. Wymóg udzielania kredytów wyłącznie ze środków niebędących środkami należącymi do użytkowników usług płatniczych.

Artykuł 6
Udzielanie zezwolenia

- 1. Przed rozpoczęciem świadczenia usług płatniczych przez przedsiębiorstwa inne niż te, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a)-c) i da)-db), i inne niż osoby fizyczne i prawne korzystające z odstępstwa na mocy art. 21, które zamierzają świadczyć takie usługi, państwa członkowskie nakładają na nie wymóg uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze instytucji płatniczej. Zezwolenia takiego udziela się wyłącznie osobom prawnym mającym siedzibę w danym państwie członkowskim.
- 1. Zezwolenia udziela się, jeżeli informacje i dokumentacja załączone do wniosku są zgodne z wszystkimi wymogami ustanowionymi w art. 5 i jeżeli właściwe organy przychylnie oceniają wniosek po jego rozpatrzeniu. Przed udzieleniem zezwolenia właściwe organy mogą w stosownych przypadkach przeprowadzić konsultacje z krajowym bankiem centralnym lub innymi stosownymi organami publicznymi.
- 1a. Siedziba rzeczywista instytucja płatniczej posiadającej z mocy prawa krajowego jej macierzystego państwa członkowskiego siedzibę statutową, mieści się w tym samym państwie członkowskim, w którym znajduje się jej siedziba statutowa.
- 2. Właściwe organy udzielają zezwolenia jedynie wtedy, gdy, uwzględniając potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą, instytucja płatnicza posiada solidne rozwiązania w zakresie zarządzania jej działalnością związaną z usługami płatniczymi, w tym jasną strukturę organizacyjną ze ściśle określonym, przejrzystym i spójnym podziałem odpowiedzialności, skuteczne procesy identyfikowania, zarządzania, monitorowania i zawiadamiania o ryzyku, na które instytucja jest lub może być narażona, oraz adekwatne mechanizmy kontroli wewnętrznej, w tym rzetelne procedury administracyjne i księgowe; te rozwiązania, procedury i mechanizmy powinny być wszechstronne i proporcjonalne do charakteru, skali i stopnia złożoności usług płatniczych świadczonych przez instytucję płatniczą.¹

¹ Nowy motyw: Skuteczny nadzór i praktyczne funkcjonowanie wymogów ostrożnościowych nie może być w żaden sposób zakłócone. W związku z tym instytucja płatnicza powinna mieć solidne rozwiązania w zakresie zarządzania oraz adekwatne mechanizmy kontroli wewnętrznej. W tym celu właściwe organy mogą w stosownych przypadkach wymagać administracyjnego lub księgowego rozdzielenia działalności w zakresie usług płatniczych i innych rodzajów działalności, a nawet utworzenia oddzielnego podmiotu zajmującego się działalnością w zakresie usług płatniczych, jeżeli właściwe organy uznają to za konieczne dla rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą.

- 2a. Właściwe organy odmawiają wydania zezwolenia, jeśli mając na uwadze potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą uznają, że kwalifikacje akcjonariuszy lub udziałowców posiadających znaczący udział kapitałowy nie są wystarczające.
- 2b. W przypadku bliskich powiązań określonych w art. 4 ust. 46 dyrektywy 2006/48/WE między instytucją płatniczą i innymi osobami fizycznymi lub prawnymi właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy powiązania te nie uniemożliwiają skutecznego wykonywania przez nich funkcji nadzorczych.
- 2c. Właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa trzeciego mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą instytucja płatnicza ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych nie uniemożliwiają skutecznego wykonywania przez nie funkcji nadzorczych.
3. Zezwolenie jest ważne we wszystkich państwach członkowskich i pozwala danej instytucji płatniczej na świadczenie usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty w ramach swobody świadczenia usług lub swobody przedsiębiorczości, pod warunkiem, że takie usługi są objęte zezwoleniem.^{1]}

Artykuł 7

Powiadamianie o decyzji w sprawie wniosku

Właściwy organ powiadamia wnioskodawcę o pozytywnym rozpatrzeniu lub odrzuceniu wniosku w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku, lub w przypadku gdy wniosek jest niekompletny – w terminie trzech miesięcy od daty uzupełnienia wniosku o wszystkie informacje niezbędne do podjęcia decyzji.²

W przypadku odmowy udzielenia zezwolenia należy podać uzasadnienie.

¹ W tekście uznano, że instytucje płatnicze mogą otrzymać zezwolenie na świadczenie tylko części usług płatniczych wymienionych w załączniku.

² Jak w ECON 93.

Artykuł 7a
Cofnięcie zezwolenia

1. Właściwe organy mogą cofnąć zezwolenie wydane instytucji płatniczej jedynie w przypadku gdy ta instytucja:
 - a) nie skorzysta z zezwolenia w terminie 12 miesięcy, wyraźnie zrezygnuje z zezwolenia lub przestanie prowadzić działalność przez okres dłuższy niż sześć miesięcy, jeżeli państwo członkowskie nie ustanowiło przepisu przewidującego utratę ważności zezwolenia w takich przypadkach; lub
 - b) otrzymała zezwolenie posługując się fałszywymi oświadczeniami lub w inny niezgodny z prawem sposób; lub
 - c) przestała spełniać warunki udzielenia zezwolenia; lub
 - d) kontynuując swoją działalność w zakresie usług płatniczych, stanowiłaby zagrożenie dla stabilności systemu płatności; lub
 - e) znajduje się w innej sytuacji, w której prawo krajowe przewiduje cofnięcie zezwolenia.
2. W przypadku cofnięcia zezwolenia należy podać uzasadnienie i powiadomić o nim zainteresowanych.

Artykuł 8
Rejestracja

Państwa członkowskie ustanawiają publiczny rejestr wszystkich posiadających zezwolenie instytucji płatniczych, ich oddziałów i agentów, a także wszystkich osób fizycznych i prawnych, ich oddziałów i agentów, którym przyznano odstępstwo zgodnie z art. 21, oraz instytucji wymienionych w art. 2 ust. 3,¹ które na mocy prawa krajowego są uprawnione do świadczenia usług płatniczych. Podmioty te są wpisywane do rejestru państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę.

W rejestrze tym wyszczególnione są usługi płatnicze,² które stanowią podstawę uzyskania zezwolenia przez instytucję płatniczą lub podstawę rejestracji osoby fizycznej lub prawnej. Rejestr ten jest udostępniany do publicznego wglądu, jest dostępny na stronach internetowych i regularnie uaktualniany.

Artykuł 9
Utrzymanie zezwolenia

Instytucja płatnicza powiadamia bez zbędnej zwłoki właściwy organ jej macierzystego państwa członkowskiego o każdej zmianie mającej wpływ na dokładność informacji i dokumentacji potwierdzającej, o których mowa w art. 5.

³[*Artykuł 10*
Rodzaje działalności

1. Instytucje płatnicze są uprawnione do prowadzenia następujących rodzajów działalności:
 - a) świadczenia usług płatniczych wymienionych w załączniku;⁴

¹ Należy zauważyć, że większość instytucji, o których tutaj mowa, nie świadczy usług płatniczych.

² Zezwolenie dla instytucji płatniczej obejmuje usługi płatnicze wymienione w załączniku, a nie obejmuje innych rodzajów działalności określonych w art. 10.

³ W nawiasach kwadratowych, ponieważ artykuł ten odnosi się do kwestii wymogów ostrożnościowych itd., która jest wciąż otwarta.

⁴ Jak w ECON 97.

- b) świadczenia usług operacyjnych i ściśle powiązanych usług dodatkowych, takich jak: zapewnianie wykonania transakcji płatniczych, usługi wymiany walut, działalność polegająca na świadczeniu usługi bezpiecznego przechowywania, a także przechowywanie i przetwarzanie danych;¹
- c) obsługi systemów płatności, bez uszczerbku dla art. 23;²
- d) działalności gospodarczej innej niż świadczenie usług płatniczych, z uwzględnieniem obowiązującego prawa wspólnotowego i krajowego.

2. Instytucje płatnicze mogą przechowywać pieniądze użytkownika usług płatniczych na rachunkach płatniczych tylko wtedy, gdy są one wykorzystywane wyłącznie do transakcji płatniczych; wszelkie środki otrzymywane przez instytucje płatnicze od użytkowników usług płatniczych w celu świadczenia usług płatniczych nie stanowią depozytu ani innych podlegających zwrotowi środków w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2006/48/WE, ani też pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 dyrektywy 2000/46/WE.³

2a. Skreślony.⁴

3. Skreślony.]

¹ Jak w ECON 98.

² Zbliżone do ECON 99.

³ W dużej mierze zgodne z ECON 101.

⁴ Decyzję w sprawie uregulowania kwestii udzielania kredytów pozostawia się państwom członkowskim. Należy także zaznaczyć, że usługa udzielania kredytów nie korzysta z paszportu UE, ponieważ nie jest usługą płatniczą. Zob. też przypis do art. 5a ust. 4a.

SEKCJA 2

POZOSTAŁE WYMOGI

Artykuł 11

Korzystanie z usług oddziałów, agentów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu¹

1. Jeśli instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agenta lub oddziału, przekazuje ona do wiadomości właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego następujące informacje:
 - a) nazwę i adres agenta lub oddziału;
 - b) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej, z których będą korzystali agenci lub oddziały w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE;
 - c) skreślona
 - d) tożsamość dyrektorów i osób odpowiedzialnych za zarządzanie agentem lub oddziałem, z których usług wnioskodawca będzie korzystał przy świadczeniu usług płatniczych, a także dokumentację potwierdzającą, że są właściwymi osobami.
- 1a. Po otrzymaniu informacji wymienionych w ust. 1 lit. a)-d) właściwe organy mogą wpisać agenta lub oddział do rejestru ustanowionego na podstawie art. 8.
- 1aa. skreślony.
- 1b. Przed wpisaniem agenta lub oddziału do rejestru właściwe organy mogą, jeśli uznają, że dostarczone im informacje mogą być nieprawidłowe, podjąć dalsze działania w celu sprawdzenia tych informacji.

¹ Zgodne z ECON 105.

- 1c. Jeżeli po przeprowadzeniu tych działań właściwe organy nie mają wystarczającej pewności co do prawidłowości informacji dostarczonych im na podstawie ust. 1 lit. a)-d), odmawiają wpisania agentów lub oddziałów do rejestru ustanowionego na podstawie art. 8.
- 1d. Jeżeli instytucja płatnicza zamierza kontynuować działalność w innym państwie członkowskim poprzez zaangażowanie agenta lub założenie oddziału, musi ona wypełnić procedury określone w art. 20. Zanim możliwe będzie zarejestrowanie agenta lub oddziału na mocy niniejszego artykułu właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego muszą poinformować właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego o zamiarze zarejestrowania agenta lub oddziału oraz wziąć pod uwagę ich opinię. Jeżeli właściwe organy proponowanego goszczącego państwa członkowskiego mają uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z zamierzonym zaangażowaniem agenta lub założeniem oddziału, jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo polegające na praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu w rozumieniu dyrektywy 2005/60/WE lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, albo że zaangażowanie takiego agenta lub założenie takiego oddziału mogłoby zwiększyć ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, informują o tym właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego, które mogą odmówić zarejestrowania agenta lub oddziału, lub jeżeli agent lub oddział zostali już wpisani do rejestru – usunąć stosowny wpis.
2. Jeśli instytucja płatnicza zamierza zlecić wykonywanie niektórych operacji usług płatniczych w ramach outsourcingu, powiadamia o tym właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego.

Ważne funkcje operacyjne zlecane podmiotom świadczącym usługi w ramach outsourcingu nie może być wykonywane w sposób naruszający w poważnym stopniu jakość kontroli wewnętrznej oraz zdolność właściwych organów do monitorowania zgodności działalności instytucji płatniczej ze wszystkimi zobowiązaniami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.¹

Do celów akapitu drugiego funkcję operacyjną uznaje się za ważną, jeśli błąd lub niepowodzenie w jej wykonaniu zagrażałoby w poważnym stopniu ciągłości wypełniania przez instytucję płatniczą wymogów zezwolenia, o udzielenie którego złożyła wniosek na mocy niniejszego tytułu, lub innych zobowiązań na mocy niniejszej dyrektywy lub też zagrażałoby jej wynikom finansowym, lub też rzetelności lub ciągłości świadczonych przez nią usług płatniczych.²

¹ Jak w art. 13 ust. 5 akapit pierwszy dyrektywy 2004/39/WE (dyrektywa w sprawie rynku instrumentów finansowych).

² Jak w art. 13 ust. 1 dyrektywy Komisji 2006/73/WE.

¹Państwa członkowskie czuwają nad tym, by zlecając w ramach outsourcingu ważne funkcje operacyjne, instytucje płatnicze spełniały następujące warunki:

- a) outsourcing nie może oznaczać delegowania przez kierownictwo wyższego szczebla swoich obowiązków;
 - b) stosunek i zobowiązania instytucji płatniczej wobec jej użytkowników usług płatniczych na mocy niniejszej dyrektywy, nie mogą ulec zmianie;
 - c) warunki, jakie musi spełnić instytucja płatnicza, aby otrzymać i zachować zezwolenie zgodnie z (...) niniejszym tytułem nie mogą zostać naruszone;
 - d) żaden z innych warunków, na podstawie których udzielono zezwolenia instytucji płatniczej, nie może przestać obowiązywać ani ulec zmianie.
3. Instytucje płatnicze dbają o to, aby agenci lub oddziały działające w ich imieniu odpowiednio poinformowały o tym fakcie użytkowników usług płatniczych.

Artykuł 12

Odpowiedzialność

1. Państwa członkowskie czuwają nad tym, aby instytucje płatnicze powierzające wykonywanie funkcji operacyjnych stronom trzecim podejmowały stosowne kroki w celu uniknięcia nadmiernego ryzyka operacyjnego.
2. Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg, zgodnie z którym instytucje te ponoszą pełną odpowiedzialność za wszelkie działania ich pracowników lub wszelkich agentów, oddziałów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu.²

¹ Jak w art. 14 ust. 1 dyrektywy Komisji 2006/73/WE.

² W dużej mierze zgodne z ECON 111, z wyjątkiem usunięcia wyrazu „zależnych”.

Artykuł 13
Prowadzenie rejestrów

Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg prowadzenia wszystkich stosownych rejestrów do celów niniejszego tytułu przez co najmniej pięć lat, bez uszczerbku dla dyrektywy 2005/60/WE lub innych stosownych przepisów wspólnotowych lub krajowych.¹

Artykuł 14
Lokalizacja siedziby rzeczywistej

Skreślony.²

SEKCJA 3
WŁAŚCIWE ORGANY I NADZÓR

Artykuł 15
Wyznaczenie właściwych organów

1. Państwa członkowskie wyznaczają jako organy właściwe do udzielania zezwoleń i nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami płatniczymi zgodnie z przepisami niniejszego tytułu organy publiczne albo instytucje uznane przez prawo krajowe lub organy publiczne wyraźnie upoważnione do tego celu przez prawo krajowe.

Wyznacza się takie organy, które gwarantują niezależność od podmiotów gospodarczych i uniknięcie konfliktu interesów. Nie mogą nimi być instytucje płatnicze, instytucje kredytowe, instytucje pieniądza elektronicznego ani też instytucje świadczące zyro pocztowe.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o swoim wyborze.

¹ Jak w ECON 112.

² Akapit pierwszy przeniesiono do art. 6 ust. 2, a akapit drugi do art. 21 ust. 1b. Akapit drugi został skreślony, tak jak w ECON 114, ale z innym uzasadnieniem.

2. Państwa członkowskie dbają o to, aby wyznaczone zgodnie z ust. 1 właściwe organy posiadały wszystkie uprawnienia niezbędne do wykonywania ich obowiązków.
3. Jeśli na terytorium państwa członkowskiego jest więcej niż jeden organ właściwy do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu, państwa członkowskie dbają o to, aby organy te ściśle ze sobą współpracowały w sposób umożliwiający im skuteczne wykonywanie ich odnośnych obowiązków. Ten sam przepis ma zastosowanie w przypadkach, gdy organy właściwe do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu nie są właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad instytucjami kredytowymi.¹
4. Za wykonanie zadań właściwych organów wyznaczonych na mocy ust. 1 odpowiadają właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego.²

Artykuł 16
*Stały nadzór*³

Państwa członkowskie dbają o to, aby przeprowadzane przez właściwe organy kontrole mające na celu sprawdzanie ciągłości zgodności z przepisami niniejszego tytułu były proporcjonalne, wystarczające i adekwatne do rodzajów ryzyka, na które narażone są instytucje płatnicze.

W celu sprawdzenia przestrzegania przepisów niniejszego tytułu, właściwe organy mają prawo podjąć w szczególności następujące kroki:⁴

- a) wezwać instytucję płatniczą do dostarczenia wszelkich informacji niezbędnych do monitorowania zgodności;
- b) przeprowadzać inspekcje w pomieszczeniach instytucji płatniczej, każdego podmiotu wykonującego operacje związane z usługami płatniczymi w ramach outsourcingu, agenta lub oddziału świadczącego usługi płatnicze, za których działania odpowiedzialność ponosi dana instytucja płatnicza;⁵

¹ Aby zapewnić współpracę właściwych organów krajowych nadzorujących instytucje płatnicze z właściwymi organami krajowymi nadzorującymi instytucje kredytowe w przypadku, gdy nie są to te same organy.

² Dawny art. 15a.

³ Jak w ECON 118.

⁴ Jak w ECON 119.

⁵ Zgodne z ECON 120.

- c) wydawać zalecenia i wytyczne, a w stosownych przypadkach – wiążące przepisy administracyjne;¹
- d) skreślona²
- e) zawiesić lub cofnąć zezwolenie w przypadkach, o których mowa w art. 7a.³

Bez uszczerbku dla procedur cofania zezwoleń oraz przepisów prawa karnego, państwa członkowskie dbają o to, by ich odpowiednie właściwe organy mogły nakładać lub zarządzać kary lub inne środki przeciwko instytucjom płatniczym lub osobom, które sprawują faktyczną kontrolę nad działalnością instytucji płatniczych, gdy owe instytucje lub osoby naruszyły przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne dotyczące nadzoru nad ich działalnością w zakresie usług płatniczych lub prowadzenia tej działalności, przy czym celem takich kar i środków będzie w szczególności spowodowanie ustania stwierdzonych naruszeń bądź przyczyn owych naruszeń.⁴

Artykuł 17

Tajemnica zawodowa

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby wszystkie osoby pracujące obecnie lub w przeszłości dla właściwych organów, również eksperci działający w imieniu właściwych organów, były zobowiązane do zachowania tajemnicy zawodowej, bez uszczerbku dla spraw wchodzących w zakres prawa karnego.
2. W zakresie wymiany informacji zgodnie z art. 19 tajemnica zawodowa jest ściśle zachowywana w celu zapewnienia ochrony praw osobistych i handlowych.
3. Państwa członkowskie mogą stosować przepisy niniejszego artykułu z uwzględnieniem, *mutatis mutandis*, przepisów ustanowionych w art. 44-52 dyrektywy 2006/48/WE.

¹ Zgodne z ECON 121.

² Ponieważ dawna lit. d) prawdopodobnie przysporzy państwom członkowskim znacznych trudności ze względu na strukturę ich krajowej administracji, proponuje się zastąpienie tej litery nowym ust. 3, który byłby podobny do art. 54 dyrektywy 2006/48/WE, a w związku z tym prawdopodobnie łatwiejszy do zaakceptowania przez wszystkie państwa członkowskie.

³ Zgodne z ECON 122.

⁴ Jak w art. 54 dyrektywy 2006/48/WE.

Artykuł 18
Prawo odwołania się do sądu

Państwa członkowskie czuwają nad tym, aby instytucje płatnicze miały możliwość odwołania się do sądu od odnoszących się do nich decyzji podejmowanych przez właściwe organy na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Przepisy akapitu pierwszego mają zastosowanie także w przypadku braku działania.

Artykuł 19
Wymiana informacji

1. Właściwe organy poszczególnych państw członkowskich współpracują ze sobą, a w stosownych przypadkach z Europejskim Bankiem Centralnym i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich oraz z innymi stosownymi właściwymi organami, wyznaczonymi na mocy przepisów wspólnotowych lub krajowych obowiązujących w odniesieniu do dostawców usług płatniczych.
2. Państwa członkowskie umożliwiają ponadto wymianę informacji między swoimi właściwymi organami a:
 - a) właściwymi organami innego państwa członkowskiego odpowiedzialnymi za udzielanie zezwoleń dla instytucji płatniczych i nadzór nad nimi;
 - b) Europejskim Bankiem Centralnym i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich sprawującymi funkcję władz monetarnych i nadzorczych, oraz, w stosownych przypadkach, innymi organami publicznymi odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatności i rozrachunkowymi;¹
 - c) innymi stosownymi organami wyznaczonymi na mocy niniejszej dyrektywy i innych przepisów wspólnotowych obowiązujących w odniesieniu do dostawców usług płatniczych, takich jak przepisy mające zastosowanie do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

¹ Zgodne z ECON 125.

Artykuł 20

Korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

1. Każda posiadająca zezwolenie instytucja płatnicza, która korzysta z prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, zamierzając świadczyć usługi płatnicze¹ po raz pierwszy w państwie członkowskim innym niż jej macierzyste państwo członkowskie, informuje o tym fakcie właściwe organy w swoim macierzystym państwie członkowskim.

W terminie jednego miesiąca od otrzymania tej informacji właściwe organy w macierzystym państwie członkowskim informują właściwe organy w goszczącym państwie członkowskim o nazwie i adresie instytucji płatniczej oraz rodzaju usług płatniczych, które instytucja ta zamierza świadczyć na terytorium goszczącego państwa członkowskiego.

2. W celu przeprowadzania kontroli oraz podejmowania niezbędnych kroków przewidzianych w art. 16 w odniesieniu do oddziału lub agenta instytucji płatniczej znajdującego się na terytorium innego państwa członkowskiego właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego współpracuje z właściwymi organami w goszczącym państwie członkowskim.
3. W ramach współpracy zgodnie z ust. 1 i 2 właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego każdorazowo zgłasza właściwemu organowi goszczącego państwa członkowskiego zamiar przeprowadzenia inspekcji w pomieszczeniach podmiotu znajdujących się na terytorium tego ostatniego.

Jednak za porozumieniem obydwu wspomnianych organów właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego może przekazać właściwym organom goszczącego państwa członkowskiego zadanie przeprowadzania inspekcji w pomieszczeniach danej instytucji.

4. Właściwe organy przekazują sobie wszelkie istotne lub stosowne informacje, w szczególności w przypadkach stwierdzenia lub podejrzenia naruszenia prawa przez oddział lub agenta. W związku z tym właściwe organy przekazują na żądanie wszelkie stosowne informacje, a z własnej inicjatywy przekazują wszelkie istotne informacje.

¹ W celu sprecyzowania, że artykuł reguluje prawo świadczenia usług płatniczych, a nie innych rodzajów działalności prowadzonych przez instytucje płatnicze.

4a. Bez uszczerbku dla powyższych przepisów właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego odpowiadają za nadzór nad przestrzeganiem zobowiązań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy na mocy dyrektywy 2005/60/WE i przepisów dotyczących przeciwdziałania terroryzmowi.¹

SEKCJA 4

ODSTĘPSTWO

²[Artykuł 21
Warunki

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 1 ust. 1 lit. d) państwa członkowskie mogą odstąpić lub zezwolić swoim właściwym organom na odstąpienie od stosowania całości lub części procedury i warunków określonych w sekcjach 1 i 2 oraz zezwolić na rejestrację osób fizycznych lub prawnych w rejestrze ustanowionym na mocy art. 8, w przypadku gdy:
 - a) całkowita działalność gospodarcza danej osoby, w tym działalność agenta lub oddziału, za działania których ponosi ona pełną odpowiedzialność, generuje obrót pochodzący z usług płatniczych, którego całkowita kwota nie przekracza średnio 5 mln EUR w skali miesiąca i 6 mln EUR w dowolnym momencie;oraz
 - b) żadna z osób fizycznych zaangażowanych w kontrolę nad przedsiębiorstwem lub w jego prowadzenie nie została skazana za przestępstwa związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu.³
- 1b. Siedziba rzeczywista każdej osoby fizycznej lub prawnej zarejestrowanej zgodnie z niniejszym artykułem znajduje się w tym państwie członkowskim, w którym faktycznie prowadzi ona swoją działalność.⁴

¹ Jak w ECON 128.

² W nawiasach kwadratowych, ponieważ jest to kwestia związana z kapitałem itd.

³ Jak w lit. c) w ECON 129.

⁴ Dawny art. 14 akapit drugi.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, traktuje się jako instytucje płatnicze. Osoby te mogą jednak świadczyć usługi płatnicze na terytorium Wspólnoty jedynie na terytorium państwa członkowskiego rejestracji.

Państwa członkowskie mogą również wprowadzić uregulowanie, zgodnie z którym osoby te mogą prowadzić tylko niektóre rodzaje działalności spośród wymienionych w art. 10.

3. Osoby, o których mowa w ust. 1, zgłaszają właściwym organom każdą zmianę ich sytuacji wpływającą na warunek określony w ust. 1. Państwa członkowskie dbają o to, by w przypadkach gdy przestaje być spełniany warunek z niniejszego artykułu, zainteresowana osoba złożyła wniosek o udzielenie zezwolenia w terminie 30 dni kalendarzowych zgodnie z procedurą określoną w art. 6.¹

Artykuł 22

Zgłoszenie i informacja

Jeśli państwo członkowskie korzysta z odstępstwa przewidzianego w art. 21, zgłasza ten fakt Komisji nie później niż w terminie określonym w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy, jak również zgłasza jej niezwłocznie wszelkie późniejsze zmiany. Ponadto zgłasza ono Komisji liczbę osób fizycznych i prawnych, do których zastosowano odstępstwo, oraz co roku informuje Komisję o wysokości obrotu z tytułu usług płatniczych określonego w art. 21 ust. 1 lit. a) na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego.^{2]}

¹ Zgodne z ostatnią częścią ECON 129.

² Zgodne z ECON 130.

Rozdział 2

Przepisy wspólne

Artykuł 23

Dostęp do systemów płatności

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby przepisy dotyczące dostępu posiadających zezwolenie i zarejestrowanych dostawców usług płatniczych będących osobami prawnymi do systemów płatności były obiektywne, niedyskryminujące i proporcjonalne i aby nie ograniczały dostępu do tych systemów bardziej niż jest to konieczne dla ochrony przed określonymi rodzajami ryzyka oraz dla ochrony bezpieczeństwa finansowego i stabilności operacyjnej systemu płatności.

Systemy płatności nie mogą nakładać na dostawców usług płatniczych, użytkowników usług płatniczych ani na inne systemy płatności żadnego z następujących obowiązków:

- a) ograniczeń dotyczących skutecznego udziału w innych systemach płatności;
 - b) zasady, która wprowadzałaby odmienny sposób traktowania pomiędzy posiadającymi zezwolenie dostawcami usług płatniczych lub pomiędzy zarejestrowanymi dostawcami usług płatniczych w odniesieniu do ich praw, obowiązków i uprawnień jako uczestników systemu płatności;
 - c) wszelkich ograniczeń ze względu na formę prawną.
2. Ust. 1 nie ma zastosowania do:
 - a) systemów płatności wyznaczonych na podstawie dyrektywy 98/26/WE; oraz
 - b) systemów płatności obejmujących wyłącznie dostawców usług płatniczych należących do grupy złożonej z podmiotów mających powiązania kapitałowe, w których jeden z powiązanych podmiotów sprawuje skuteczną kontrolę nad pozostałymi powiązanymi podmiotami; oraz
 - c) zamkniętych systemów płatności.

Artykuł 23a

Zakaz świadczenia usług płatniczych przez podmioty niebędące dostawcami usług płatniczych

Państwa członkowskie zakazują świadczenia usług płatniczych wymienionych w załączniku osobom fizycznym i prawnym, które nie są dostawcami usług płatniczych ani nie są jednoznacznie wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy.

TYTUŁ III

Przejrzystość warunków i wymogów w zakresie informowania w odniesieniu do usług płatniczych

Rozdział -1

Zasady ogólne

Artykuł 23b

Zakres zastosowania

1. Przepisy tytułu III mają zastosowanie do pojedynczych transakcji płatniczych, umów ramowych i transakcji płatniczych objętych tymi umowami. Strony mogą uzgodnić, że przepisy te nie mają zastosowania w całości lub części, jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem.¹
2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów. (...) ²

(...)³

¹ Wszystkie przedsiębiorstwa miałyby możliwość przyjęcia innych ustaleń w sprawie przepisów tytułu III. Ta propozycja odpowiada ECON 34, chociaż ma odmienne brzmienie. W prawodawstwie wspólnotowym często dokonuje się rozróżnienia między konsumentami i innymi podmiotami.
PE: mikroprzedsiębiorstwa należy potraktować jako konsumentów; opowiada się za dalszym stosowaniem definicji „użytkownika profesjonalnego”.

² Zob. art. 78 nowy ust. 1a.

³ Przeniesiony do art. 23c.

Artykuł 23c
Inne przepisy wspólnotowe

Przepisy niniejszego tytułu pozostają bez uszczerbku dla wszelkich przepisów wspólnotowych zawierających dodatkowe wymogi w zakresie informacji wstępnych.

Jeżeli jednak zastosowanie ma również dyrektywa 2002/65/WE dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość, przepisy dotyczące informacji na mocy art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, z wyjątkiem pkt 2) lit. c)-g), pkt. 3) lit. a), d) i e) oraz pkt 4) lit. b), zastępuje się art. 25, 26, 30 i 31 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 23d
Opłaty za przekazywanie informacji

1. Dostawca usług płatniczych nie może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłat za dostarczanie informacji wymaganych na mocy niniejszego tytułu, chyba że w art. 36 ust. 2 i art. 37 ust. 2 określono inaczej.¹
2. Dostawca usług płatniczych i użytkownik usług płatniczych mogą uzgodnić opłaty za przekazywane na wniosek użytkownika usług płatniczych informacje dodatkowe lub większą częstotliwość przekazywania informacji lub za przekazywanie ich za pomocą środków porozumiewania się innych niż określone w umowie ramowej.²
3. Jeżeli dostawca usług płatniczych może nakładać opłaty za informacje na mocy ust. 1 i 2, opłaty te powinny być adekwatne i zgodne z faktycznie poniesionymi przez dostawcę usług płatniczych kosztami.

Artykuł 23e
Ciężar dowodu w odniesieniu do informacji

Państwa członkowskie mogą postanowić, że na dostawcy usług płatniczych spoczywa obowiązek udowodnienia, że spełnił on wymogi w zakresie informacji określone w niniejszym tytule.³

¹ Odpowiada ECON 210, chociaż dotyczy innego artykułu. Zob. motywy 18c i 18d.

² Ust. 2 i 3 odpowiadają ECON 212, chociaż dotyczą innego artykułu.

³ Zob. ECON 177. PE: nie ma takiej możliwości. Należy unikać bezpośredniego ingerowania w krajowe prawo procesowe.

*Odstępstwo od wymogów dotyczących informacji dla instrumentów mikropłatności i
pieniądza elektronicznego*

1. W przypadku instrumentów płatności, które zgodnie z umową ramową dotyczą wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą 30 EUR lub służą do przechowywania środków w kwocie nieprzekraczającej w dowolnym momencie 150 EUR:
 - a) na zasadzie odstąpienia od art. 30, 31 i 35 dostawca usług płatniczych przekazuje zleceniodawcy jedynie informacje o głównych cechach usługi płatniczej, w tym o możliwych sposobach korzystania z instrumentu płatności i opłatach, oraz inne podstawowe informacje niezbędne do podjęcia świadomej decyzji, jak również określa gdzie można w łatwy sposób uzyskać inne informacje wymagane zgodnie z art. 31;
 - b) można uzgodnić, że na zasadzie odstąpienia od art. 36 i 37 po wykonaniu transakcji płatniczej:
 - (i) dostawca usług płatniczych przekazuje lub udostępnia jedynie odniesienie umożliwiające użytkownikowi usług płatniczych zidentyfikowanie transakcji płatniczej, jej kwoty i pobranych z jej tytułu opłat lub – w przypadku kilku transakcji płatniczych tego samego rodzaju i na rzecz tego samego beneficjenta – jedynie informacje o całkowitej kwocie tych transakcji płatniczych i opłatach pobranych z ich tytułu;
 - (ii) dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku przekazywania lub udostępniania informacji, o których mowa w ppkt (i), jeżeli instrument płatności używany jest anonimowo lub jeżeli z innych względów dostawca usług płatniczych nie ma technicznej możliwości przekazania takich informacji. Dostawca usług płatniczych zapewnia zleceniodawcy możliwość sprawdzenia kwoty przechowywanych środków.

2. Ust. 1 lit. b) ma również zastosowanie do pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/46/WE.
- [3. Dla wyłącznie krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1.
4. Jeśli państwo członkowskie korzysta z odstępstwa przewidzianego w ust. 3, odpowiednio zgłasza ten fakt Komisji nie później niż w terminie określonym w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy oraz zgłasza jej niezwłocznie wszelkie późniejsze zmiany. W zgłoszeniu tym państwo członkowskie określa stosowane progi i rodzaje instrumentów płatności, do których takie progi mają zastosowanie. Ponadto państwo członkowskie informuje co roku Komisję o wartości transakcji płatniczych dokonanych przy użyciu określonych instrumentów płatności. Komisja przedstawia Komitetowi ds. Płatności, o którym mowa w art. 77, roczne sprawozdanie na temat korzystania z odstępstwa.]

Rozdział 1

Pojedyncze transakcje płatnicze

Artykuł 24

Zakres zastosowania

1. Niniejszy rozdział ma zastosowanie do pojedynczych transakcji płatniczych nieobjętych umową ramową.
2. W przypadku gdy zlecenie płatnicze dotyczące pojedynczej transakcji płatniczej jest przekazywane przez instrument płatności objęty umową ramową, dostawca usług płatniczych nie musi przekazywać ani udostępniać¹ informacji, którą użytkownik usługi płatniczej już otrzymał na podstawie umowy ramowej z innym dostawcą usług płatniczych lub którą otrzyma na podstawie tej umowy ramowej.

¹ PE: opowiada się za wprowadzeniem w całym tytule rozróżnienia, zgodnie z którym podstawowe informacje są przekazywane (podawane), a wszystkie inne informacje przekazywane na pierwsze żądanie (otrzymywane od dostawcy usług płatniczych jedynie na żądanie).

Artykuł 25
Wstępne informacje ogólne

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym zanim jakkolwiek umowa lub oferta dotycząca pojedynczej usługi płatniczej stanie się dla użytkownika usług płatniczych wiążąca, dostawca usług płatniczych ma obowiązek zapewnić użytkownikowi usług płatniczych łatwy dostęp¹ do informacji i warunków, zgodnie z art. 26. Na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych przekazuje informacje i warunki na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji.² Muszą one być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony.
2. Jeśli umowa o pojedynczą usługę płatniczą została zawarta na wniosek użytkownika usług płatniczych korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, co nie pozwala dostawcy usług płatniczych na wypełnienie przepisów ust. 1, dostawca usług płatniczych wypełnia swoje obowiązki wynikające z ust. 1 bezzwłocznie po wykonaniu tej transakcji.
3. Zobowiązania na mocy ust. 1 można wypełnić również dostarczając kopię projektu umowy o pojedynczą usługę płatniczą lub projekt zlecenia płatniczego zawierający informacje zgodnie z art. 26.

Artykuł 26
Informacje i warunki

1. Państwa członkowskie czuwają nad tym, aby użytkownik usług płatniczych otrzymywał następujące informacje i warunki lub miał do nich dostęp:
 - a) wyszczególnienie informacji lub jednoznaczny identyfikator, które muszą być dostarczone przez użytkownika usług płatniczych, aby zlecenie płatnicze zostało prawidłowo wykonane;
 - b) maksymalny czas wykonania świadczonej usługi płatniczej;

¹ Odpowiada ECON 137, 139 i 150. Częściowo podąża za ECON 136, ponieważ wymaga dostarczania informacji na papierze na żądanie.

² Zob. motyw 18b.

(...)

- c) (...) wszelkie opłaty należne dostawcy usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych i w stosownych przypadkach wyszczególnienie kwot wszelkich opłat (...);¹
- ca) w stosownych przypadkach, faktyczny kurs walutowy lub kurs walutowy odniesienia, który ma zostać zastosowany do transakcji płatniczej.

(...)

- 3. W stosownych przypadkach, wszelkie inne informacje określone w art. 31 są łatwo dostępne dla użytkownika usług płatniczych.²

Artykuł 27

Informacje przekazywane zleceniodawcy po otrzymaniu zlecenia płatniczego

Bezpośrednio po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca usług płatniczych zleceniodawcy dostarcza lub udostępnia zleceniodawcy, w ten sam sposób jak określony w art. 25 ust. 1, następujące informacje:

- a) informację umożliwiającą zleceniodawcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące beneficjenta;
- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie użytej w zleceniu płatniczym;³

¹ Rozbicie opłaty na części – koncepcja uzgodniona z PE; konieczna weryfikacja brzmienia.
² Większość wymogów dotyczących informacji w art. 31 dotyczy pojedynczych transakcji płatniczych. Wydaje się jednak oczywiste, że w praktyce niektóre wymogi nie są istotne (np. ust. 2 lit. f) ust. 4 pkt 4, ust. 5 lit. a)-c) i ust. 6)). Poprawki ECON 138, zob. art. 31 ust. 1 lit. d), 139 zob. art. 31 ust. 1 lit. c), 141 zob. art. 31 ust. 5 pkt 1, do którego nie zaproponowano zmian, 142 i 146 zob. art. 31 ust. 2 lit. c), 144 zob. art. 31 ust. 5 lit. f), 148 zob. art. 31 ust. 7 lit. -a) i a), 149 zob. art. 2 lit. c). ECON 143 uzupełnia literę, którą skreślono.
³ Zob. także zmiana w lit. c). To sprecyzowanie jest zgodne z ECON 155. Konieczne są odpowiednie zmiany w art. 27, 36 i 37.

- ba) całkowitą kwotę opłat i w stosownych przypadkach wyszczególnienie kwot wszelkich opłat należnych od zleceniodawcy z tytułu transakcji płatniczej (...);¹
- c) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych zleceniodawcy lub odniesienie do tego kursu, o ile różni się od kursu podawanego zgodnie z art. 26 ust. 1 lit. ca) oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut;²
- d) datę otrzymania zlecenia płatniczego.³

Artykuł 28

Informacje przekazywane beneficjentowi po wykonaniu transakcji płatniczej

Bezpośrednio po wykonaniu transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych beneficjenta dostarcza lub udostępnia beneficjentowi, w ten sam sposób jak określony w art. 25 ust. 1, następujące informacje:

- a) informację umożliwiającą beneficjentowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;
- b) kwotę transakcji płatniczej przekazaną przez zleceniodawcę w walucie, w której środki pieniężne są udostępniane beneficjentowi;⁴
- c) (...) kwotę wszelkich opłat należnych od beneficjenta z tytułu transakcji płatniczej i w stosownych przypadkach wyszczególnienie kwot wszelkich opłat (...); ⁵
- d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych beneficjenta oraz kwotę transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut;

¹ Rozbicie opłaty na części – koncepcja uzgodniona z PE; konieczna weryfikacja brzmienia.

² Jak w ECON 157.

³ Zgodne z ECON 154, ale z uwzględnieniem faktu, że na tym etapie możliwe jest podanie jedynie daty otrzymania zlecenia płatniczego.

⁴ Zob. przypis do art. 27.

⁵ Rozbicie opłaty na części – koncepcja uzgodniona z PE; konieczna weryfikacja brzmienia.

- e) datę waluty zastosowaną przy uznaniu rachunku.

Rozdział 2

Umowy ramowe

Artykuł 29

Zakres zastosowania

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do transakcji płatniczych objętych umową ramową.¹

Artykuł 30

Wstępne informacje ogólne

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w odpowiednim czasie, zanim jakkolwiek umowa ramowa lub oferta takiej umowy stanie się dla użytkownika usług płatniczych wiążąca, dostawca usług płatniczych ma obowiązek dostarczenia użytkownikowi usług płatniczych na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji i warunków stosownie do art. 31. Muszą one być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony.²
2. Jeśli umowa ramowa została zawarta na wniosek użytkownika usług płatniczych korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, co nie pozwala dostawcy usług płatniczych na wypełnienie przepisów ust. 1, dostawca usług płatniczych wypełnia swoje obowiązki wynikające z tego ustępu natychmiast po zawarciu umowy ramowej.
3. Zobowiązania na mocy ust. 1 można wypełnić również dostarczając kopię projektu umowy ramowej zawierającego informacje zgodnie z art. 31.

¹ Odpowiada ECON 160.

² Zgodne z ECON 161 i 173.

Artykuł 31
Informacje i warunki

Państwa członkowskie czuwają nad tym, aby użytkownik usług płatniczych otrzymywał następujące informacje i warunki:

(1) dostawca usług płatniczych

- a) nazwisko/nazwa dostawcy usług płatniczych, adres fizyczny jego siedziby rzeczywistej oraz, w stosownych przypadkach, adres fizyczny jego oddziału lub agenta, mającego siedzibę w państwie członkowskim, w którym dana usługa płatnicza jest oferowana, a także wszelkie inne adresy, w tym adres poczty elektronicznej, mające znaczenie do celów porozumiewania się z dostawcą usług płatniczych;
- b) Skreślony.
- c) dane stosownego organu nadzorczego i rejestru określonego w art. 8 lub jakiegokolwiek innego stosownego publicznego rejestru zezwoleń dostawcy usług płatniczych oraz numer rejestracji lub równoważne środki identyfikacji w tym rejestrze;¹
- d) w stosownych przypadkach, oświadczenie, że środki otrzymane na transakcję płatniczą przez dostawcę usług płatniczych nie są objęte systemem gwarancji depozytów.²

(2) korzystanie z usługi płatniczej

- a) opis najważniejszych cech świadczonej usługi płatniczej;
- b) wyszczególnienie informacji lub podanie jednoznacznego identyfikatora, które muszą być dostarczone przez użytkownika usług płatniczych, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo wykonane;
- c) sposób i procedura przekazywania zgody na wykonanie transakcji płatniczej oraz wycofywania takiej zgody zgodnie z art. 41 i 56;³

¹ Przepis ten odpowiada ECON 138. Ma zastosowanie zarówno do pojedynczych transakcji, jak i do umów ramowych.

² Zgodne z ECON 139. To samo oświadczenie zostanie włączone do informacji dotyczących pojedynczych transakcji poprzez odesłanie do art. 25 ust. 3.

³ Zgodne z ECON 171, a także z ECON 142, 146 i 165, jeżeli cofnięcie rozumiane jest jako anulowanie i obejmuje odwołanie.

- d) informacja na temat momentu otrzymania zlecenia płatniczego zgodnie z art. 54 ust. 1 oraz nieprzekraczalny termin ustanowiony przez dostawcę usług płatniczych;
- e) maksymalny czas wykonania świadczonej usługi płatniczej;¹
- f) ustalenie możliwości uzgodnienia limitów wydatków przewidzianych dla korzystania z instrumentu płatności zgodnie z art. 43 ust. 1;²

(3) opłaty, stopy procentowe i kursy walutowe

- a) wszelkie opłaty należne dostawcy usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych i w stosownych przypadkach wyszczególnienie kwot wszelkich opłat (...);³
- b) w stosownych przypadkach, stopy procentowe i kursy walutowe, które zostaną zastosowane,⁴ lub, jeżeli mają być zastosowane stopy procentowe i kursy walutowe odniesienia – sposób obliczania rzeczywistej wysokości odsetek oraz stosowna data i wskaźnik lub podstawa stosowana do ustalenia stopy procentowej lub kursu walutowego odniesienia;⁵
- c) o ile zostało to uzgodnione, natychmiastowe zastosowanie zmian stopy procentowej lub kursu walutowego odniesienia oraz wymogi w zakresie informowania o zmianach zgodnie z art. 33 ust. 2;

(4) porozumiewanie się

- a) w stosownych przypadkach, środki porozumiewania się, w tym wymogi techniczne dla sprzętu użytkownika usług płatniczych, uzgodnione przez strony do przekazywania informacji lub dokonywania zgłoszeń zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- b) sposób oraz częstotliwość przekazywania lub udostępniania informacji na mocy niniejszej dyrektywy;⁶

¹ Jak w ECON 162, ale bez ograniczenia do usług świadczonych jedynie przez dostawcę usług płatniczych zlecającego.

² Zmiana jak w ECON 166.

³ Rozbicie opłaty na części – koncepcja uzgodniona z PE; konieczna weryfikacja brzmienia.

⁴ Odsetki nie są naliczane od transakcji, ale od środków pieniężnych na rachunku.

⁵ Zgodnie z ECON 168; poszerza możliwość o ustalone stopy i kursy.

⁶ Zgodnie z ECON 172 przepis ma zastosowanie nie tylko do art. 36 i 37, ale także do innych informacji na podstawie niniejszej dyrektywy.

- c) język lub języki, w jakich zawiera się umowę ramową oraz w jakich strony porozumiewają się w trakcie tego stosunku umownego;
- d) prawo użytkownika usług płatniczych do otrzymania warunków umownych regulujących umowę ramową oraz informacji i warunków zgodnie z art. 32;¹

(5) środki ochronne i naprawcze

- a) w stosownych przypadkach, opis środków, jakie musi przedsięwziąć użytkownik usług płatniczych w celu bezpiecznego przechowywania instrumentu płatności, oraz informacje dotyczące sposobu dokonania zgłoszenia dostawcy usług płatniczych do celów art. 46 ust. 1 lit. b);²
- b) o ile zostało to uzgodnione, warunki, na jakich dostawca usług płatniczych zastrzega sobie prawo zablokowania instrumentu płatności zgodnie z art. 43;
- c) odpowiedzialność zlecniodawcy zgodnie z art. 50, w tym informacje dotyczące stosownej kwoty;
- d) sposób i termin, w którym użytkownik usług płatniczych ma obowiązek powiadomić dostawcę usług płatniczych o wszelkich przypadkach nieautoryzowanych lub nieprawidłowych transakcji zgodnie z art. 47a, jak również odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze zgodnie z art. 49;
- e) odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za wykonanie transakcji płatniczych zgodnie z art. 67;
- f) warunki uzyskania zwrotu zgodnie z art. 52 i 53;³

¹ Zgodne z ECON 170.

² Jak w ECON 141 i 163.

³ Jak w ECON 164.

(6) zmiany i wypowiedzenie umowy ramowej

- a) o ile zostało to uzgodnione, informacja, że jeśli do proponowanego dnia wejścia w życie zmian warunków umownych użytkownik usług płatniczych nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec takich zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę zgodnie z art. 33;
- b) okres obowiązywania umowy;
- c) prawo użytkownika usług płatniczych do wypowiedzenia umowy ramowej i wszelkie inne uzgodnienia dotyczące wypowiedzenia umowy zgodnie z art. 33 ust. 1 i art. 34;¹

(7) procedury odszkodowawcze

- a) wszelkie klauzule umowne dotyczące prawa mającego zastosowanie do umowy ramowej lub właściwego sądu;²
- b) procedury wnoszenia skarg i pozasądowe procedury odszkodowawcze dostępne dla użytkownika usług płatniczych zgodnie z przepisami tytułu IV rozdział 4.

Artykuł 32

Dostępność informacji i warunki umowne regulujące umowy ramowe³

W każdej chwili podczas trwania stosunku umownego użytkownik usług płatniczych ma prawo otrzymać na wniosek warunki umowne regulujące umowę ramową, a także informacje i warunki określone w art. 31, na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji.⁴

(...)⁵

¹ Jak w ECON 162.

² Zob. zmiana w motywie 34.

³ Nagłówek zgodny z ECON 175.

⁴ Zgodne z ECON 176. Zob. motyw 18c.

⁵ ECON 177, zob. art. 23e.

Artykuł 33
Zmiany warunków umownych

1. Wszelkie zmiany w umowie ramowej oraz informacjach i warunkach określonych w art. 31 są proponowane przez dostawcę usług płatniczych w sposób przewidziany w art. 30 ust. 1, nie później niż dwa miesiące przed proponowaną datą ich zastosowania.¹

W stosownych przypadkach zgodnie z art. 31 ust. 6 lit. a), dostawca usług płatniczych ma obowiązek poinformować użytkownika usług płatniczych, że jeśli do dnia wejścia w życie tych zmian użytkownik usług płatniczych nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec takich zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę. W tym przypadku dostawca usług płatniczych określa, że użytkownik usług płatniczych ma prawo bezzwłocznie wypowiedzieć umowę ramową bez ponoszenia opłat przed datą zastosowania zmian.²

2. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych mogą być stosowane bezzwłocznie, bez uprzedzenia, pod warunkiem że takie prawo zostało uzgodnione w umowie ramowej oraz że podstawą tych zmian są stopy procentowe lub walutowe kursy odniesienia uzgodnione stosownie do art. 31 ust. 3 lit. b) i c). Użytkownik usług płatniczych otrzymuje informację na temat zmiany stopy procentowej przy najbliższej okazji w taki sam sposób, jak przewidziano w art. 30 ust. 1, chyba że strony uzgodniły konkretną częstotliwość lub sposób przekazywania lub udostępniania informacji.³ Zmiany stóp procentowych i kursów walutowych na korzystniejsze dla użytkowników usług płatniczych mogą być jednak dokonywane bez uprzedzenia.
3. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych stosowanych w transakcjach płatniczych są wprowadzane i obliczane w sposób neutralny, bez dyskryminacji użytkowników usług płatniczych.⁴

¹ Zgodne z ECON 178.

Kwestię tego, jak uregulować informacje o zmianach np. dla kart telefonicznych pre-paid itd. można uwzględnić w specjalnym artykule na temat mikropłatności.

² Zgodne z ECON 178 i 179.

³ Sens zgodny z ECON 180 i 181.

⁴ Zapis identyczny z ECON 182.

Artykuł 34
Wypowiedzenie¹

1. Użytkownik usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową w dowolnym momencie, chyba że strony uzgodniły okres wypowiedzenia. Okres taki nie może być dłuższy niż jeden miesiąc.²

(...)

- 1a. Wypowiedzenie przez użytkownika usług płatniczych umowy ramowej zawartej na okres dłuższy niż 12 miesięcy lub też na czas nieokreślony, po upływie 12 miesięcy nie wiąże się dla niego z żadnymi opłatami. We wszystkich innych przypadkach opłaty za wypowiedzenie umowy powinny być rozsądne i adekwatne do kosztów.³
- 1b. Jeżeli tak uzgodniono w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową zawartą na czas nieokreślony z co najmniej dwumiesięcznym wypowiedzeniem, w taki sam sposób jak przewidziany w art. 30 ust. 1.
2. Pobierane regularnie opłaty z tytułu usług płatniczych uiszcza się jedynie w sposób proporcjonalny aż do czasu wypowiedzenia umowy. Opłaty uiszczone z góry podlegają proporcjonalnemu zwrotowi.
- 2a. Przepisy niniejszego artykułu pozostają bez uszczerbku dla przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich regulujących prawo strony do uznania umowy ramowej za anulowaną lub nieważną.
3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć korzystniejsze przepisy dla użytkowników usług płatniczych.

¹ Zob. motyw 19.

² Sens odpowiada ECON 183 i 187.

³ Zapis identyczny z ECON 184.

Artykuł 35

Informacje dostarczane przed wykonaniem indywidualnej transakcji płatniczej

W przypadku indywidualnej transakcji płatniczej dokonywanej na podstawie umowy ramowej i zainicjowanej przez zleceniodawcę, dostawca usług płatniczych dostarcza na wniosek zleceniodawcy i w odniesieniu do tej konkretnej transakcji płatniczej szczegółowych informacji dotyczących maksymalnego terminu jej wykonania oraz opłat należnych od zleceniodawcy, a w stosownych przypadkach wyszczególnienie kwot wszelkich opłat (...).¹

(...)²

Artykuł 36

Informacje na temat indywidualnych transakcji płatniczych dostarczane zleceniodawcy

1. Po obciążeniu rachunku zleceniodawcy kwotą indywidualnej transakcji płatniczej lub, w przypadku gdy zleceniodawca nie korzysta z rachunku płatniczego, po otrzymaniu zlecenia płatniczego, dostawca usług płatniczych zleceniodawcy przekazuje mu w taki sam sposób, jak określono w art. 30 ust. 1, następujące informacje:
 - a) informację umożliwiającą zleceniodawcy zidentyfikowanie każdej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące beneficjenta;³
 - b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w jakiej obciążono rachunek płatniczy zleceniodawcy, lub w walucie wykorzystanej do zlecenia płatniczego;⁴
 - c) w stosownych przypadkach, kwotę (...) wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej (...) i (...) ich wyszczególnienie lub odsetki należne od zleceniodawcy;⁵

¹ Rozbicie opłaty na części – koncepcja uzgodniona z PE; konieczna weryfikacja brzmienia.

² Skreślony, także zgodnie z propozycją w ECON 189.

³ ECON 192, zob. przypis do art. 27.

⁴ Zob. przypis do art. 27.

⁵ Rozbicie opłaty na części – koncepcja uzgodniona z PE; konieczna weryfikacja brzmienia.

- d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych zlecniodawcy oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut;¹
 - e) datę waluty zastosowaną przy obciążeniu rachunku lub datę otrzymania zlecenia płatniczego.²
2. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1, należy przekazywać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający zlecniodawcy przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci. Strony mogą uzgodnić w umowie ramowej opłaty, jeżeli takie informacje mają być dostarczane na papierze.
3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg (...), zgodnie z którym dostawca usług płatniczych dostarcza informacje na papierze raz w miesiącu bezpłatnie. (...) ³

Artykuł 37

Informacje na temat indywidualnych transakcji płatniczych dostarczane beneficjentowi

1. Po wykonaniu indywidualnej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych beneficjenta dostarcza mu, w ten sam sposób jak określony w art. 30 ust. 1, następujące informacje:
- a) informację umożliwiającą beneficjentowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące zlecniodawcy, oraz wszelkie informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;⁴
 - b) skreślona

¹ ECON 194.
² Zob. art. 27.
³ Zob. art. 78 nowy ust. 1a.

⁴ Zgodne z ECON 199.

- c) kwotę transakcji płatniczej przekazaną przez zleceniodawcę w walucie, w której uznawany jest rachunek płatniczy beneficjenta;¹
 - d) w stosownych przypadkach, kwotę (...) wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej (...) i (...) ich wyszczególnienie lub odsetki należne od zleceniodawcy;²
 - e) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych beneficjenta oraz kwotę transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut;
 - f) datę waluty zastosowaną przy uznaniu rachunku.
3. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1, należy przekazywać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający beneficjentowi przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci. Strony mogą uzgodnić w umowie ramowej opłaty, jeżeli takie informacje mają być dostarczane na papierze.
3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg (...), zgodnie z którym dostawca usług płatniczych dostarcza informacje na papierze raz w miesiącu bezpłatnie. (...) ³

Artykuł 38
Mikropłatności

Skreślony.⁴

¹ Zob. przypis do art. 27.

² Rozbicie opłaty na części – koncepcja uzgodniona z PE; konieczna weryfikacja brzmienia.

³ Zob. art. 78 nowy ust. 1a.

⁴ Do zastąpienia art. 23f.

Rozdział 3

Przepisy wspólne

Artykuł 39

Waluta transakcji i przeliczanie walut

1. Płatności dokonywane są w uzgodnionej przez strony walucie.
2. W przypadku gdy usługa przeliczenia waluty oferowana jest przed rozpoczęciem transakcji płatniczej i gdy usługa ta jest oferowana w punkcie sprzedaży lub przez beneficjenta, strona oferująca zleceniodawcy usługę przeliczenia waluty ujawnia mu informacje dotyczące wszelkich opłat, jak również¹ kurs walutowy, który ma być zastosowany przy przeliczaniu waluty transakcji.²

Zleceniodawca wyraża zgodę na oferowaną mu na tej podstawie usługę przeliczenia waluty.

Artykuł 40

Informacje dotyczące dodatkowych opłat lub zniżek

1. W przypadku gdy za korzystanie z danego instrumentu płatności beneficjent żąda opłaty lub oferuje zniżkę, beneficjent informuje o tym zleceniodawcę przed rozpoczęciem transakcji płatniczej.³
2. W przypadku gdy za korzystanie z danego instrumentu płatności dostawca usług płatniczych lub strona trzecia żądają opłaty, informują o tym użytkownika usług płatniczych przed rozpoczęciem transakcji płatniczej.

¹ Beneficjentowi należy podać rzeczywisty kurs walutowy.

² Jak w ECON 207.

³ Przepis w ostatnim zdaniu przeniesiono do art. 40c ust. 3.

TYTUŁ IV
Prawa i obowiązki
związane ze świadczeniem i korzystaniem z usług płatniczych

Rozdział -1
Przepisy wspólne

Artykuł 40b

Zakres zastosowania

1. W przypadku gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, strony mogą uzgodnić, że art. 40c ust. 1, art. 41 ust. 3, art. 48, art. 50, art. 52, art. 53 i art. 56 nie mają zastosowania w całości lub w części. Strony mogą także uzgodnić inny termin niż ten określony w art. 47a.
- 1a. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że art. 75 nie ma zastosowania, w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem.
2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów. (...) ¹

Artykuł 40c

Obowiązujące opłaty

1. Dostawca usług płatniczych nie może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłat za wypełnienie obowiązków informacyjnych lub środków naprawczych i zapobiegawczych na podstawie niniejszego tytułu, chyba że w art. 55 ust. 1, art. 56 ust. 3 i art. 66 ust. 2 określono inaczej. Opłaty te są uzgadniane pomiędzy użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych i powinny być adekwatne i zgodne z faktycznie poniesionymi przez dostawcę usług płatniczych kosztami.

¹ Zob. art. 78 nowy ust. 1a.

2. W przypadku gdy transakcja płatnicza nie wiąże się z przeliczaniem jakiejkolwiek waluty, państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym beneficjent uiszcza opłaty nałożone przez swojego dostawcę usług płatniczych, a zleceniodawca – opłaty nałożone przez swojego dostawcę usług płatniczych.¹

(...)

- 3a. Dostawca usług płatniczych nie uniemożliwia beneficjentowi żądania od zleceniodawcy opłaty lub oferowania mu zniżki za korzystanie z danego instrumentu płatności. Jeżeli jednak (...) karty obciążeniowe stanowią zasadniczą część rynku płatności danego państwa członkowskiego, państwo to może zabronić pobierania opłat za korzystanie z kart obciążeniowych lub ograniczyć to prawo.²

[Artykuł 40d (nowy)]

Odstępstwo dla instrumentów mikropłatności i pieniądza elektronicznego

1. W przypadku instrumentów płatności, które zgodnie z umową ramową dotyczą wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą 30 EUR lub służą do przechowywania środków w kwocie nieprzekraczającej w dowolnym momencie 150 EUR, można uzgodnić, że:
- a) art. 46 ust. 1 lit. b), art. 47 ust. 1 lit. c) i ca), jak również art. 50 ust. 3 i 4 nie mają zastosowania, jeżeli instrument płatności nie pozwala na jego zamrożenie lub zapobiegnięcie dalszemu używaniu;
 - b) art. 48, 49 i 50 ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli instrument płatności jest używany anonimowo;
 - c) na zasadzie odstępstwa od art. 55 ust. 1 dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku powiadomienia użytkownika usług płatniczych o odmowie wykonania zlecenia płatniczego, jeżeli niewykonanie zlecenia jasno wynika z kontekstu;
 - d) na zasadzie odstępstwa od art. 60 i 62 stosowane są inne terminy wykonania

¹ Zob. motyw 26.

² ECON 208. Fragment dodany na wniosek PE – do omówienia.

2. Ust. 1 ma również zastosowanie do pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/46/WE.
3. Dla wyłącznie krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1.
4. Jeśli państwo członkowskie korzysta z odstępstwa przewidzianego w ust. 3, odpowiednio zgłasza ten fakt Komisji nie później niż w terminie określonym w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy oraz zgłasza jej niezwłocznie wszelkie późniejsze zmiany. W zgłoszeniu tym państwo członkowskie określa stosowane progi i rodzaje instrumentów płatności, do których takie progi mają zastosowanie. Ponadto państwo członkowskie informuje co roku Komisję o wartości transakcji płatniczych dokonanych przy użyciu określonych instrumentów płatności. Komisja przedstawia Komitetowi ds. Płatności, o którym mowa w art. 77, roczne sprawozdanie na temat korzystania z odstępstwa.]

Rozdział 1

Autoryzacja transakcji płatniczych

Artykuł 41

Udzielenie i cofnięcie zgody

1. Państwa członkowskie czuwają nad tym, aby transakcję płatniczą uważano za autoryzowaną tylko pod warunkiem, że zleceniodawca wyraził zgodę na dane zlecenie płatnicze.¹ Transakcja płatnicza może być autoryzowana przez zleceniodawcę przed wykonaniem transakcji płatniczej lub, jeżeli zleceniodawca i jego dostawca usług płatniczych tak uzgodnili, po jej wykonaniu.²
2. Wyrażenie zgody na wykonanie transakcji płatniczej lub kilku transakcji płatniczych odbywa się w sposób uzgodniony pomiędzy zleceniodawcą a jego dostawcą usług płatniczych.³

W przypadku braku takiej zgody transakcję płatniczą uważa się za nieautoryzowaną.

¹ ECON 213.

² ECON 216.

³ Odpowiada ECON 214.

3. Zleceniodawca może w każdej chwili wycofać zgodę, ale nie później niż do momentu, w którym zlecenie płatnicze stało się nieodwołalne na mocy art. 56. To samo ma zastosowanie w przypadku zgody na wykonanie kilku transakcji płatniczych, która może zostać cofnięta, skutkiem czego wszelkie przyszłe transakcje płatnicze należy uznać za nieautoryzowane.
4. Procedura przekazywania zgody jest uzgodniona pomiędzy zleceniodawcą a jego dostawcą usług płatniczych.

Artykuł 42

Przekazywanie zgody

Skreślony.

Artykuł 43

Limity wykorzystania instrumentu płatności

1. W przypadkach, w których do celów przekazania zgody używany jest określony instrument płatności, zleceniodawca i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić limity wydatków dla usług płatniczych.
2. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może zastrzec sobie prawo blokowania wykorzystywania instrumentu płatności z obiektywnie uzasadnionych względów związanych z bezpieczeństwem instrumentu płatności, w związku z podejrzeniem nieuprawnionego użycia instrumentu płatności lub jego użycia w nieuczciwych zamiarach, lub, w przypadku instrumentu płatności z linią kredytową, z powodu znacznego zwiększenia ryzyka, że zleceniodawca nie będzie w stanie spłacić zaciągniętych zobowiązań.¹

¹ PE opowiada się za skreśleniem części dotyczącej odpowiedzialności zleceniodawcy w niniejszej dyrektywie. Zakres zastosowania proponowanej dyrektywy o kredytach konsumenckich nie obejmuje jednak całego zakresu usług płatniczych z linią kredytową.

3. W takich przypadkach dostawca usług płatniczych powinien w uzgodniony sposób poinformować zleceniodawcę o zablokowaniu instrumentu płatności i jego przyczynach, o ile jest to możliwe przed zablokowaniem instrumentu płatności, a najpóźniej – bezzwłocznie po jego zablokowaniu, chyba że przekazanie takiej informacji byłoby niewskazane z obiektywnie uzasadnionych względów bezpieczeństwa lub byłoby zabronione na mocy innych stosownych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego.¹
4. Dostawca usług płatniczych odblokowuje instrument płatności lub zastępuje go nowym instrumentem płatności, jeżeli przestały istnieć podstawy do utrzymywania takiej blokady.

Artykuł 44

Prowadzenie rejestrów

Skreślony.

Artykuł 45

Transakcje nieautoryzowane i cofnięcie zgody

Skreślony.²

Artykuł 46

Obowiązki użytkownika usług płatniczych związane z instrumentami płatności

1. Użytkownik usług płatniczych uprawniony do korzystania z instrumentu płatności dopełnia następujących obowiązków:³
 - a) korzysta z instrumentu płatności zgodnie z warunkami wydawania i użytkowania tego instrumentu płatności;

¹ Ust. 2 i 3 są zgodne z sensem ECON 223. ECON 224; zob. art. 47 lit. ca), a odnośnie do (braku) opłat art. 40c.

² Zob. art. 47a i art. 41 ust. 3.

³ Odpowiada ECON 228 z niewielkimi zmianami.

- b) po stwierdzeniu utraty, kradzieży lub sprzeniewierzenia instrumentu płatności albo jego nieuprawnionego użycia informuje o tym bez zbędnej zwłoki dostawcę usług płatniczych, lub podmiot wskazany przez tego dostawcę.
2. Do celów lit. a) użytkownik usług płatniczych podejmuje z chwilą otrzymania instrumentu płatności wszelkie stosowne kroki w celu zapobieżenia naruszeniu indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu.¹

Artykuł 47

Obowiązki dostawcy usług płatniczych związane z instrumentami płatności

Dostawca usług płatniczych wydający instrument płatniczy dopełnia następujących obowiązków:²

- a) upewnia się, że indywidualne zabezpieczenia instrumentu płatności nie są dostępne dla stron innych niż użytkownik usług płatniczych uprawniony do wykorzystywania tego instrumentu płatności, bez uszczerbku dla obowiązków użytkownika usług płatniczych zgodnie z art. 46;³
 - b) powstrzymuje się od wysyłania niezamówionego instrumentu płatności, z wyjątkiem sytuacji, w których instrument płatności otrzymany przez użytkownika usług płatniczych podlega wymianie;
 - c) zapewnia stały dostęp do odpowiednich środków pozwalających użytkownikowi usług płatniczych na dokonanie zgłoszenia zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. b) lub wystąpienie z wnioskiem o odblokowanie na podstawie art. 43 ust. 4; na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych zapewnia mu możliwość udowodnienia dokonania takiego zgłoszenia w ciągu 18 miesięcy od tego zgłoszenia;
 - ca) uniemożliwia wszelkie korzystanie z instrumentu płatności po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. b).⁴
- 2a. Dostawca usług płatniczych ponosi ryzyko związane z przesłaniem zleceniodawcy instrumentu płatności lub jego indywidualnych zabezpieczeń.¹

¹ Zapis identyczny z ECON 231.

² Jak w ECON 232.

³ Zgodne z ECON 233.

⁴ Odpowiada ECON 235, chociaż dotyczy innego artykułu.

Artykuł 47a

Zgłaszanie nieautoryzowanych lub nieprawidłowych transakcji

Użytkownik usług płatniczych uzyskuje korektę usług płatniczych wyłącznie jeżeli powiadomi swojego dostawcę usług płatniczych w chwili stwierdzenia wszelkich nieautoryzowanych lub nieprawidłowych transakcji, bez zbędnej zwłoki i nie później niż w ciągu 18 miesięcy od daty obciążenia rachunku, chyba że, w stosownych przypadkach, dostawca usług płatniczych nie przekazał lub nie udostępnił informacji o tej transakcji zgodnie z tytułem III.

Artykuł 48

Dowód autoryzacji i wykonania transakcji płatniczych²

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w przypadku, gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą lub twierdzi, że transakcja płatnicza została wykonana nieprawidłowo, do dostawcy usług płatniczych tego użytkownika należy udowodnienie, że transakcja ta była autoryzowana,³ odpowiednio zapisana, ujęta w księgach i że na transakcję nie miała wpływu żadna awaria techniczna ani innego rodzaju usterka.

(...)

3. W przypadku gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza temu, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, zarejestrowane przez dostawcę usług płatniczych użycie instrumentu płatności niekoniecznie samo w sobie wystarcza do udowodnienia, że transakcja płatnicza została przez zleceniodawcę usług płatniczych autoryzowana albo że zleceniodawca działał w nieuczciwych zamiarach lub dopuścił się celowego lub rażącego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków przewidzianych w art. 46.

¹ ECON 236.

² ECON 237.

³ Zob. zmienione definicje w art. 4 ust. 13 i 17.

Artykuł 49

Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze

1. Bez uszczerbku dla art. 47a państwa członkowskie czuwają nad tym, aby w przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych zlecniodawcy bezzwłocznie dokonywał na jego rzecz zwrotu kwoty, na jaką opiewała nieautoryzowana transakcja płatnicza oraz, w stosownych przypadkach, przywrócił obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza.¹
2. Dalsze rekompensaty finansowe mogą zostać ustalone zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do umowy zawartej między zlecniodawcą a jego dostawcą usług płatniczych.

Artykuł 50

Odpowiedzialność zlecniodawcy za nieuprawnione użycie instrumentu płatności

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 49 zlecniodawca ponosi odpowiedzialność za straty związane z wszelkimi nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi do maksymalnej wysokości 150 EUR, będące skutkiem posłużenia się utraconym lub skradzionym instrumentem płatności lub – jeśli zlecniodawca nie zdołał uchronić indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu – sprzeniewierzenia instrumentu płatności.

(...)

2. Zlecniodawca ponosi odpowiedzialność za wszelkie straty związane z nieautoryzowanymi transakcjami, jeśli poniósł je, działając w nieuczciwych zamiarach lub w wyniku rażącego lub celowego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków wynikających z art. 46. W takich przypadkach nie ma zastosowania maksymalna kwota, o której mowa w ust. 1.
- 2a. W przypadku gdy zlecniodawca nie działał w nieuczciwych zamiarach ani (...) nie zaniedbał celowo swoich obowiązków na mocy art. 46, państwa członkowskie mogą ograniczyć odpowiedzialność, o której mowa w ust. 1 i 2, biorąc w szczególności pod uwagę charakter indywidualnych zabezpieczeń instrumentu płatności oraz okoliczności, w których został on utracony, skradziony lub sprzeniewierzony.

¹ Częściowo podąża za ECON 239; zob. przepis ogólny w art. 40c.

3. Po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. b) zleceniodawca nie ponosi żadnych konsekwencji finansowych będących skutkiem posłużenia się utraconym, skradzionym lub sprzeniewierzonym instrumentem płatności, chyba że zleceniodawca działał w nieuczciwych zamiarach.
4. Jeśli dostawca usług płatniczych nie zapewnia odpowiednich środków umożliwiających w dowolnym momencie dokonanie zgłoszenia utraty, kradzieży lub sprzeniewierzenia instrumentu płatności, jak nakazuje art. 47 lit. c), zleceniodawca nie ponosi odpowiedzialności za konsekwencje finansowe będące skutkiem posłużenia się takim instrumentem płatności, chyba że działał on w nieuczciwych zamiarach.

(...)

Artykuł 51

Pieniądz elektroniczny

1. Skreślony.¹
2. Skreślony.²

Artykuł 52

Zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby zleceniodawca był uprawniony do otrzymania od swojego dostawcy usług płatniczych zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, która została już wykonana, jeśli spełnione są następujące warunki:

(a) w momencie autoryzacji nie została określona dokładna kwota transakcji płatniczej;
oraz

¹ Skreślony jak w ECON 244.

² Art. 51 ust. 2 do skreślenia. Kwestia pieniądza elektronicznego ma być uregulowana razem z kwestią mikropłatności w nowym art. 40d.

- (b) kwota transakcji płatniczej jest wyższa niż kwota, jakiej zleceniodawca racjonalnie mógłby się spodziewać, uwzględniając jego wcześniejszy schemat wydatków, warunki zawarte w jego umowie ramowej i istotne dla sprawy okoliczności.¹

Zwrot obejmuje (...) pełną kwotę wykonanej transakcji płatniczej (...).

2. Jednak do celów ust. 1 lit. b) zleceniodawca nie może powoływać się na przyczyny związane z wymianą waluty, jeśli zastosowany został walutowy kurs odniesienia uzgodniony z jego dostawcą usług płatniczych zgodnie z art. 26 ust. 1 lit. ca) i art. 31 ust. 3 lit. b).
3. Zleceniodawca i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić w umowie ramowej, że zleceniodawca nie ma prawa do zwrotu, w przypadku gdy zleceniodawca przekazał zgodę na zlecenie płatnicze bezpośrednio swojemu dostawcy usług płatniczych, a informacja o przyszłej transakcji płatniczej jest dostarczana lub udostępniana w uzgodniony sposób zleceniodawcy przez co najmniej cztery tygodnie przed terminem wykonania zlecenia przez dostawcę usług płatniczych lub przez beneficjenta.

Artykuł 53

Wnioski o zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby zleceniodawca mógł występować o zwrot, o którym mowa w art. 52, nieautoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem przez okres ośmiu tygodni od daty obciążenia rachunku środkami, chyba że, w stosownych przypadkach, dostawca usług płatniczych nie przekazał lub nie udostępnił informacji na temat tej transakcji płatniczej zgodnie z art. 36 przez co najmniej cztery tygodnie. Na wniosek dostawcy usług płatniczych we wniosku zleceniodawca przedstawia faktyczne okoliczności odnoszące się do warunków określonych w art. 52.
2. W ciągu dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku o zwrot dostawca usług płatniczych dokonuje zwrotu pełnej kwoty transakcji płatniczej (...) lub podaje uzasadnienie odrzucenia wniosku, wskazując na organ, do którego zleceniodawca może się odwołać w tej sprawie zgodnie z art. 72-75, o ile nie zgadza się on z przedstawionym uzasadnieniem.

¹ PE opowiada się za tym, by wymogi były bardziej obiektywne, co można by osiągnąć skreślając ostatnią część zdania zaczynającą się od wyrazu: „uwzględniając”.

Rozdział 2

Wykonanie transakcji płatniczej

SEKCJA 1

ZLECENIA PŁATNICZE I TRANSFEROWANE KWOTY

Artykuł 54

Otrzymywanie zleceń płatniczych¹

1. Państwa członkowskie czuwają nad tym, by za moment przyjęcia zlecenia uznawano moment, w którym zlecenie płatnicze zainicjowane przez zleceniodawcę zostało otrzymane przez jego dostawcę usług płatniczych, lub moment, w którym zlecenie płatnicze zainicjowane przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem zostało otrzymane przez jego dostawcę usług płatniczych, lub moment, w którym dany dostawca usług płatniczych miał okazję je otrzymać w ciągu dnia roboczego. Dostawca usług płatniczych może ustalić taki nieprzekraczalny termin pod koniec dnia roboczego, po którym wszelkie otrzymane zlecenia płatnicze będą uznawane za otrzymane następnego dnia roboczego.
2. Jeżeli użytkownik usług płatniczych inicjujący zlecenie płatnicze i jego dostawca usług płatniczych uzgodnią, że wykonanie zlecenia płatniczego rozpoczyna się określonego dnia lub pod koniec pewnego okresu, lub dnia, w którym zleceniodawca przekazał do dyspozycji swojego dostawcy usług płatniczych środki, dzień ten uznaje się za dzień otrzymania zlecenia do celów art. 60.

Artykuł 55

Odmowa wykonania zleceń płatniczych

1. W przypadku gdy dostawca usług płatniczych odmawia wykonania zlecenia płatniczego, użytkownik usług płatniczych powiadamiany jest o odmowie i, o ile to możliwe, jej przyczynach oraz o procedurze korekty błędów rzeczowych, które spowodowały odmowę, chyba że zakazują tego inne stosowne przepisy wspólnotowe lub krajowe.

¹ Zob. motyw 23a.

Dostawca usług płatniczych przesyła lub udostępnia takie powiadomienie w uzgodniony sposób bez zbędnej zwłoki i, w każdym przypadku, w terminach określonych zgodnie z art. 60.

Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych może pobierać opłaty za takie powiadomienie, jeśli odmowa ta była obiektywnie uzasadniona.

2. W przypadkach gdy wszystkie warunki określone w umowie ramowej zlecniodawcy zostały spełnione, dostawca usług płatniczych zlecniodawcy nie może odmówić wykonania autoryzowanego zlecenia płatniczego, bez względu na to czy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez zlecniodawcę czy beneficjenta lub za jego pośrednictwem, chyba że jest to zabronione na mocy innych stosownych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego.
3. Zlecenie płatnicze, którego wykonania odmówiono, uznaje się za nieotrzymane do celów art. 60 i 67.

Artykuł 56

Nieodwołalność zlecenia płatniczego

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby użytkownik usług płatniczych nie mógł odwołać zlecenia płatniczego od momentu jego otrzymania, chyba że w niniejszym artykule określono inaczej.
 - 1a. Jeżeli transakcja płatnicza jest inicjowana przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, zlecniodawca nie może odwołać zlecenia płatniczego (...) po przekazaniu beneficjentowi zlecenia płatniczego lub zgody na jego wykonanie.
 - 1b. W przypadku (...) polecenia zapłaty zlecniodawca może jednak odwołać zlecenie płatnicze (...) nie później niż pod koniec dnia roboczego poprzedzającego (...) uzgodniony dzień obciążenia rachunku.
2. W sytuacji, o której mowa w art. 54 ust. 2, użytkownik usług płatniczych może odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień.
3. Po upływie terminów określonych w powyższych ustępach, zlecenie płatnicze można odwołać wyłącznie, jeżeli uzgodnią to między sobą użytkownik usług płatniczych i jego dostawca usług płatniczych. W sytuacji, o której mowa w ust. 1a i 1b, wymagana jest również zgoda beneficjenta. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może pobierać opłatę za odwołanie zlecenia.

Artykuł 56a

Zwroty dokonywane przez dostawców usług płatniczych w przypadku sporu ze stroną trzecią

Państwa członkowskie dbają o to, by nieodwołalność na mocy art. 56 nie miała wpływu na prawo lub obowiązek dostawcy usług płatniczych, wynikające z umowy ramowej zlecniodawcy lub z krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych lub wytycznych, dotyczące zwrotu zlecniodawcy kwoty wykonanej transakcji płatniczej w przypadku sporu pomiędzy zlecniodawcą a stroną trzecią będącą dostawcą towarów i usług. Zwrot taki jest uznawany za nową transakcję płatniczą.

Artykuł 57

Skreślony.

Artykuł 58

Kwoty transferowane i kwoty otrzymane

1. Państwa członkowskie nakładają na (...) dostawcę usług płatniczych zlecniodawcy, dostawcę usług płatniczych beneficjenta i wszelkich pośredników dostawców usług płatniczych wymóg transferowania pełnej kwoty transakcji płatniczej (...) i powstrzymywania się od potrącania opłat od transferowanej kwoty. (...)
2. Beneficjent i jego dostawca usług płatniczych mogą jednak uzgodnić możliwość pomniejszenia przez dostawcę usług płatniczych przekazywanej kwoty o pobierane przez siebie opłaty przed uznaniem rachunku beneficjenta kwotą transakcji. W takim przypadku pełna kwota transakcji i opłaty są przedstawiane oddzielnie w informacji podawanej beneficjentowi.
3. Jeżeli od transferowanej kwoty potrącane są jakiekolwiek inne opłaty niż te, o których mowa w ust. 2, dostawca usług płatniczych zlecniodawcy dopilnowuje, by beneficjent otrzymał pełną kwotę transakcji płatniczej zainicjowanej przez zlecniodawcę. W przypadkach gdy transakcja płatnicza jest inicjowana przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, jego dostawca usług płatniczych dopilnowuje, by beneficjent otrzymał pełną kwotę transakcji płatniczej.

SEKCJA 2

DATA WYKONANIA I DATA WALUTY

Artykuł 59

Zakres zastosowania

¹ (....)

2. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do:

- a) transakcji płatniczych przeprowadzanych w euro;
- b) krajowych transakcji płatniczych przeprowadzanych w walucie danego państwa członkowskiego;
- c) w przypadku gdy wymagane jest przeliczenie walut – transakcji płatniczych obejmujących przeliczenie jedynie między euro a walutą państwa członkowskiego, którego walutą nie jest euro, jeżeli dostawca usług płatniczych dokonujący przeliczenia znajduje się w tym państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro.

3. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do innych transakcji płatniczych, chyba że użytkownik usług płatniczych i jego dostawca usług płatniczych uzgodnili inaczej.

Artykuł 60

Transakcje płatnicze na rachunek płatniczy

1. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych zlecniodawcy czuwa nad tym, by w odniesieniu do transakcji płatniczej zainicjowanej przez zlecniodawcę, po momencie otrzymania zlecenia zgodnie z art. 54, kwota transakcji płatniczej została otrzymana przez dostawcę usług płatniczych beneficjenta nie później niż do końca następnego dnia roboczego. Do dnia 1 stycznia 2012 r. zlecniodawca i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić termin nie dłuższy niż trzydniowy. Terminy te mogą zostać przedłużone o kolejny dzień roboczy w odniesieniu do transakcji płatniczych inicjowanych na papierze.

¹ ECON 209, skreślony z uwagi na węższy zakres.

1-a. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych beneficjenta uznaje rachunek płatniczy beneficjenta kwotą transakcji płatniczej natychmiast po otrzymaniu środków. Jeżeli jednak transakcja płatnicza jest inicjowana przez zleceniodawcę, jego dostawca usług płatniczych dba o to, by beneficjent otrzymał kwotę transakcji płatniczej w terminie, o którym mowa w ust. 1.

1a. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych beneficjenta czuwa nad tym, by w odniesieniu do transakcji płatniczej zainicjowanej przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, po momencie otrzymania zlecenia zgodnie z art. 54, rachunek płatniczy beneficjenta był uznawany kwotą transakcji płatniczej nie później niż do końca następnego dnia roboczego dostawcy usług płatniczych zarówno beneficjenta, jak i zleceniodawcy. Beneficjent i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić dłuższy termin, który dla poleceń zapłaty nie może przekraczać trzech dni roboczych od dnia otrzymania. Terminy te mogą zostać przedłużone o kolejny dzień roboczy w odniesieniu do transakcji płatniczych inicjowanych na papierze.

Artykuł 61

Skreślony.

Artykuł 62

Brak rachunku płatniczego beneficjenta u dostawcy usług płatniczych

W przypadku gdy beneficjent nie posiada rachunku płatniczego u dostawcy usług płatniczych, środki są udostępniane beneficjentowi przez dostawcę usług płatniczych, który otrzymuje środki dla beneficjenta w terminie określonym w art. 60.

Artykuł 63
Gotówka złożona na rachunku płatniczym

1. W przypadku gdy konsument składa gotówkę na rachunku płatniczym u dostawcy usług płatniczych w walucie tego rachunku płatniczego, dostawca usług płatniczych dba o to, aby rachunek ten został uznany wspomnianą kwotą z datą waluty natychmiast po (...) momencie otrzymania środków. Jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, rachunek płatniczy beneficjenta uznaje się z datą waluty nie później niż następnego dnia roboczego po otrzymaniu środków.
2. Dostawca usług płatniczych dba o to, by środki były do dyspozycji beneficjenta po uznaniu jego rachunku płatniczego.

Artykuł 64
Krajowe transakcje płatnicze

Dla wyłącznie krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie mogą ustanowić krótsze maksymalne okresy wykonania niż przewidziano to w niniejszej sekcji.

Artykuł 64a
Data waluty i dostępność środków

1. Państwa członkowskie dbają o to, by przy uznawaniu rachunku płatniczego beneficjenta data waluty była dniem, w którym rachunek płatniczy beneficjenta został uznany kwotą transakcji płatniczej.

Dostawca usług płatniczych beneficjenta dba o to, by środki były do dyspozycji beneficjenta po uznaniu jego rachunku płatniczego.¹

2. Państwa członkowskie dbają o to, by przy obciążaniu rachunku płatniczego zleceniodawcy data waluty nie była wcześniejsza niż moment, w którym rachunek ten został obciążony kwotą transakcji płatniczej.

¹ Częściowo zgodne z ECON 259. Ujednolicone z art. 63.

SEKCJA 3

ODPOWIEDZIALNOŚĆ

Artykuł 65

Data waluty

Skreślony.

Artykuł 66

Nieprawidłowe jednoznaczne identyfikatory

1. Jeśli zlecenie płatnicze jest wykonywane zgodnie z jednoznacznym identyfikatorem, zlecenie płatnicze w odniesieniu do beneficjenta określonego w jednoznacznym identyfikatorze uważa się za wykonane prawidłowo.
2. Jeśli jednoznaczny identyfikator podany przez użytkownika usług płatniczych jest nieprawidłowy, dostawca usług płatniczych nie ponosi odpowiedzialności na mocy art. 67 za niewykonanie lub wadliwe wykonanie transakcji.

Dostawca usług płatniczych zleceńodawcy podejmuje jednak stosowne starania, aby odzyskać środki zaangażowane w transakcję płatniczą.

Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłatę za odzyskanie środków.

3. Jeśli użytkownik usług płatniczych dostarcza informacje dodatkowe względem informacji wymaganych na mocy art. 26 ust. 1 lit. a) lub art. 31 ust. 2 lit. b), dostawca usług płatniczych ponosi odpowiedzialność jedynie za wykonanie transakcji płatniczych na podstawie jednoznacznego identyfikatora podanego przez użytkownika usług płatniczych.

4. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych zlecniodawcy zapewnia odpowiednie środki w celu sprawdzenia, o ile jest to możliwe, z uwzględnieniem charakterystyki usługi płatniczej i ograniczeń technicznych, czy jednoznaczny identyfikator jest prawidłowy lub zgodny z innymi informacjami wymaganymi przez dostawcę usług płatniczych na podstawie art. 26 ust. 1 lit. a) lub art. 31 ust. 2 lit. b). Jeżeli jednoznaczny identyfikator okaże się nieprawidłowy lub niezgodny z pozostałymi wymaganymi informacjami, dostawca usług płatniczych zlecniodawcy odmawia wykonania zlecenia płatniczego lub informuje o tym zlecniodawcę.

Artykuł 67

Niewykonanie lub wadliwe wykonanie

1. (...)
- 1a. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez zlecniodawcę, jego dostawca usług płatniczych ponosi odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej, bez uszczerbku dla art. 47a, art. 66 ust. 2 i 3 oraz art. 70.¹ W przypadku (...) wadliwego wykonania transakcji płatniczej, dostawca usług płatniczych (...) bez zbędnej zwłoki zwraca zlecniodawcy kwotę (...) wadliwie wykonanej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca (...) wadliwe wykonanie transakcji płatniczej.
- 1b. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, jego dostawca usług płatniczych jest odpowiedzialny za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej, bez uszczerbku dla art. 47a, art. 66 ust. 2 i 3 oraz art. 70. W przypadku niewykonania lub wadliwego wykonania transakcji płatniczej, dostawca usług płatniczych bez zbędnej zwłoki (...) udostępnia beneficjentowi kwotę niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, uznaje rachunek płatniczy beneficjenta stosowną kwotą.

¹ Odpowiada ECON 262; skreślono wyraz „pełną” i dodano niezbędne odniesienia.

- 1c. Ponadto w przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez zleceniodawcę, jego dostawca usług płatniczych ponosi odpowiedzialność za wszelkie opłaty, jak również odsetki, którymi został obciążony zleceniodawca w rezultacie niewykonania transakcji płatniczej lub wadliwego jej wykonania. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez beneficjenta lub za jego pośrednictwem, jego dostawca usług płatniczych ponosi odpowiedzialność za wszelkie opłaty, jak również odsetki, którymi został obciążony beneficjent w rezultacie niewykonania transakcji płatniczej lub wadliwego jej wykonania.

Artykuł 68

Transfery do państw trzecich

Skreślony.¹

Artykuł 69

Dodatkowa rekompensata finansowa

Wszelkie rekompensaty finansowe dodatkowe względem rekompensat przewidzianych w niniejszej sekcji mogą być ustalane zgodnie z przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do umowy zawartej między użytkownikiem usług płatniczych a jego dostawcą usług płatniczych.

Artykuł 70

Brak odpowiedzialności

Odpowiedzialność wynikająca z przepisów rozdziałów 1 i 2 nie ma zastosowania w przypadkach siły wyższej lub gdy dostawcę usług płatniczych wiążą inne zobowiązania prawne podlegające przepisom krajowym lub wspólnotowym.

¹ Jak w ECON 267.

¹Rozdział 2a

Masowe instrumenty płatności

Rozdział 3

Ochrona danych

Artykuł 71

Ochrona danych

Państwa członkowskie wyrażają zgodę na przetwarzanie danych osobowych przez systemy płatności i dostawców usług płatniczych, jeśli jest to niezbędne, aby zagwarantować zapobieganie oszustwom płatniczym, dochodzenie i wykrywanie tego rodzaju oszustw. Takie dane osobowe przetwarza się zgodnie z przepisami dyrektywy 95/46/WE.

Rozdział 4

Procedury wnoszenia skarg i pozasądowe procedury odszkodowawcze regulujące rozstrzyganie sporów

SEKCJA 1

PROCEDURY WNOSZENIA SKARG

Artykuł 72

Skargi

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie procedur pozwalających użytkownikom usług płatniczych i innym zainteresowanym stronom, w tym organizacjom konsumenckim, składanie do właściwych organów skarg w odniesieniu do domniemanych naruszeń przez dostawców usług płatniczych przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy.

¹ Rozdział dotyczący płatności masowych nie zostanie włączony do dyrektywy; kwestię tę ma uregulować art. 40d.

2. W stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla prawa do wnoszenia skargi do sądu zgodnie z procedurami prawa krajowego, w odpowiedzi właściwych organów do skarżącego znajduje się informacja na temat istnienia procedur pozasądowych ustanowionych na mocy art. 75.
- 2a. Skreślony.

Artykuł 73

Kary

1. Państwa członkowskie ustanawiają system kar stosowanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia wdrożenia tego systemu. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
2. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji przepisy, o których mowa w art. 73 ust. 1, i tożsamość właściwych organów zgodnie z art. 74 nie później niż w terminie określonym w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy oraz powiadamiają ją bezzwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach mających wpływ na wspomniane przepisy.

¹*Artykuł 74*

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia, że procedury dotyczące skarg i kar, o których mowa w art. 72 ust. 1 oraz w art. 73 ust. 1, są zarządzane przez organy upoważnione do zapewniania zgodności z przepisami prawa krajowego przyjętymi zgodnie z wymogami ustanowionymi w niniejszej sekcji.

¹ Zob. motyw 34a.

2. W przypadku naruszenia lub podejrzenia naruszenia przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z tytułem III i IV niniejszej dyrektywy, właściwym organem, o którym mowa w ust. 1, są właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego dostawcy usług płatniczych, z wyjątkiem oddziałów lub agentów, którymi kieruje on na podstawie (...) prawa przedsiębiorczości – właściwymi organami są wtedy właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego.

SEKCJA 2

POZASĄDOWE PROCEDURY ODSZKODOWAWCZE

Artykuł 75

Pozasądowe procedury odszkodowawcze

1. Państwa członkowskie zapewniają stworzenie odpowiednich i skutecznych pozasądowych procedur wnoszenia skarg i pozasądowych procedur odszkodowawczych, regulujących pozasądowe rozstrzygnięcie sporów między użytkownikami usług płatniczych a ich dostawcami usług płatniczych w odniesieniu do sporów związanych z prawami i obowiązkami wynikającymi z niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach – z wykorzystaniem istniejących organów.¹
2. W przypadku sporów transgranicznych państwa członkowskie zapewniają aktywną współpracę pomiędzy tymi organami w celu ich rozstrzygnięcia.

Artykuł 75a

Informacje statystyczne

Skreślony.

¹ Prezydencja prowadzi z państwami członkowskimi konsultacje w sprawie ust. 1; PE chce pozostawić ten ustęp w wersji przedstawionej we wniosku Komisji lub wzmocnić jego brzmienie w porównaniu do poprzedniego tekstu Rady.

TYTUŁ V

Środki wykonawcze i Komitet ds. Płatności

Artykuł 76

Środki wykonawcze

1. W celu uwzględnienia rozwoju technologicznego i zmian zachodzących na rynku usług płatniczych oraz w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, Komisja, zgodnie z procedurą określoną w art. 77 ust. 2, przyjmuje następujące środki wykonawcze:
 - a) dostosowuje wykaz rodzajów działalności znajdujący się w załączniku do niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 2-4 i art. 10;
 - b) aktualizuje definicję mikroprzedsiębiorstwa w rozumieniu art. 4 ust. 19a zgodnie ze zmianą zalecenia 2003/361/WE;¹
 - c) aktualizuje kwoty określone w art. 21 ust. 1 i art. 50 ust. 1, aby uwzględnić inflację i znaczne zmiany zachodzące na rynku.
2. Żaden z przyjętych środków wykonawczych nie może zmieniać podstawowych przepisów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 77

Komitet

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Płatności, zwany dalej „komitetem”, w którego skład wchodzi przedstawiciele państw członkowskich, a któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

¹ W następstwie ponownego włączenia do tekstu definicji mikroprzedsiębiorstw.

2. Jeżeli inne artykuły zawierają odesłanie do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5a i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

TYTUŁ VI

Przepisy końcowe

Artykuł 78

Pełna harmonizacja

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 23b ust. 2, art. 34 ust. 3, art. 36 ust. 3, art. 37 ust. 3, art. 40b ust. 2, art. 40c ust. 3a, art. 50 ust. 2a, art. 64 i 80, państwa członkowskie nie mogą w zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa zawiera zharmonizowane przepisy, utrzymywać ani przyjmować przepisów innych niż te ustanowione w niniejszej dyrektywie.
 - 1a. Jeżeli państwo członkowskie korzysta z jednej z możliwości, o których mowa w ust. 1, informuje Komisję o tym fakcie, jak również o wszelkich późniejszych zmianach. Komisja podaje tę informację do wiadomości publicznej za pośrednictwem strony internetowej lub w inny łatwo dostępny sposób.
2. Skreślony.
3. Państwa członkowskie dbają o to, aby dostawcy usług płatniczych nie stosowali na niekorzyść użytkowników usług płatniczych odstępstw od przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy lub odpowiadających im, chyba że taka możliwość została wyraźnie przewidziana w dyrektywie.

Dostawcy usług płatniczych mogą jednak podjąć decyzję o przyznaniu użytkownikom usług płatniczych bardziej korzystnych warunków.

Artykuł 79

Przegląd

Nie później niż trzy lata od daty określonej w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu sprawozdanie z wykonania niniejszej dyrektywy oraz jej wpływu w szczególności na:

- ewentualną potrzebę rozszerzenia zakresu zastosowania dyrektywy na transakcje płatnicze we wszystkich walutach i na transakcje płatnicze, w przypadku których tylko jeden z dostawców usług płatniczych znajduje się na terytorium Wspólnoty,

¹[- ewentualny wpływ wymogów dotyczących zezwolenia dla instytucji płatniczych na konkurencję między instytucjami płatniczymi i innymi dostawcami usług, jak również na bariery w wejściu na rynek dla nowych dostawców usług;] oraz

[- zastosowanie art. (...) 23f i (...) 40d niniejszej dyrektywy oraz ewentualną potrzebę przeprowadzenia przeglądu zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do (...) instrumentów mikropłatności i pieniądza elektronicznego,²]

w stosownych przypadkach wraz z propozycją zmian.

Artykuł 80

Przepis przejściowy

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub innego stosownego prawodawstwa wspólnotowego, państwa członkowskie pozwalają osobom prawnym, w tym instytucjom finansowym w rozumieniu dyrektywy 2006/48/WE, które podjęły działalność w charakterze instytucji płatniczych stosownie do niniejszej dyrektywy, zgodnie z prawem krajowym

¹ W nawiasach kwadratowych, ponieważ fragment ten odnosi się do kwestii wymogów ostrożnościowych itd., która pozostaje otwarta.

² W następstwie nowych art. 23f i 40d dotyczących instrumentów mikropłatności i pieniądza elektronicznego.

obowiązującym przed [*data wejścia w życie niniejszej dyrektywy*], na kontynuowanie tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego przez okres nie dłuższy niż 18 miesięcy od daty określonej w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy, bez zezwolenia udzielonego zgodnie z art. 6. Wszystkie takie osoby, którym nie udzielono zezwolenia w tym okresie, mają zakaz świadczenia usług płatniczych zgodnie z art. 23a.

2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że osoby prawne określone w ust. 1 automatycznie otrzymują zezwolenie i są wpisywane do rejestru na podstawie art. 8, jeżeli właściwe organy posiadają już dokumentację potwierdzającą, że spełniono wymogi ustanowione w art. 5 i 6. Właściwe organy informują odpowiednie podmioty przed udzieleniem zezwolenia.
3. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub innego stosownego prawodawstwa wspólnotowego, państwa członkowskie pozwalają osobom fizycznym lub prawnym, które podjęły działalność w charakterze instytucji płatniczych stosownie do niniejszej dyrektywy, zgodnie z prawem krajowym obowiązującym przed [*data wejścia w życie niniejszej dyrektywy*] i które kwalifikują się do odstępstwa zgodnie z art. 21, na kontynuowanie tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego przez okres przejściowy nie dłuższy niż [3] lata, bez zastosowania odstępstwa zgodnie z art. 21 i wpisu do rejestru na podstawie art. 8. Wszystkie takie osoby, którym nie przyznano odstępstwa w tym okresie, mają zakaz świadczenia usług płatniczych zgodnie z art. 23a.

Artykuł 81

Zmiana dyrektywy 97/7/WE

Skreśla się art. 8 dyrektywy 97/7/WE.

Artykuł 82

Zmiana dyrektywy 2006/48/WE

W art. 24 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, po akapicie pierwszym dodaje się następujący akapit:
„Bez uszczerbku dla lit. e), w zakresie, w jakim instytucje finansowe świadczą usługi płatnicze w rozumieniu dyrektywy [...] Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług płatniczych

w ramach rynku wewnętrznego (*), powinny one spełniać wymogi ustanowione w tytule II tej dyrektywy.

(*) Dz.U. L [...], [...], str.[...]"

Artykuł 83

Zmiana dyrektywy 2002/65/WE

W dyrektywie 2002/65/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. Skreśla się art. 8.
2. W art. 4 dodaje się ustęp w brzmieniu:
 - (5) Jeżeli zastosowanie ma również dyrektywa [.../...] Parlamentu Europejskiego i Rady (*), przepisy dotyczące informacji na mocy art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem pkt 2 lit. c)-g), pkt. 3 lit. a) i e) oraz pkt 4 lit. b), zastępuje się art. 25, 26, 30 i 31 tej pierwszej dyrektywy.¹

(*) Dz.U. L [...], [...], str.[...]

Artykuł 83a

Zmiana dyrektywy 2005/60/WE

W dyrektywie 2005/60/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:
 - „a) przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, które prowadzi działalność w zakresie dokonywania co najmniej jednej z operacji objętych pkt 2-12 i pkt 14 załącznika I do dyrektywy 2006/48/WE, w tym działalność kantorów wymiany walut (*bureaux de change*) i świadczenie usług płatniczych zdefiniowanych w art. 4 ust. 2a dyrektywy [...]"

¹ W następstwie art. 23c ust. 2.

Artykuł 83a
Zmiana dyrektywy 2005/60/WE

1a. Art. 15 ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:

- „1. W przypadkach gdy państwo członkowskie zezwala położonym na jego terytorium instytucjom kredytowym i finansowym określonym w art. 2 ust. 1 pkt 1) lub 2) na działanie w tym państwie w charakterze strony trzeciej, w każdym przypadku zezwala ono znajdującym się na jego terytorium instytucjom i osobom określonym w art. 2 ust. 1 na uznawanie i przyjmowanie, zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 14, rezultatu podjętych środków należytej staranności określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c), przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą przez instytucję określoną w art. 2 ust. 1 pkt 1) lub 2) w innym państwie członkowskim, z wyjątkiem podmiotów prowadzących działalność kantorową, która to instytucja spełnia wymogi określone w art. 16 i 18, nawet jeśli dokumenty lub dane stanowiące podstawę tych wymogów różnią się od wymaganych w państwie członkowskim, do którego odnosi się klient.
2. W przypadkach gdy państwo członkowskie zezwala położonym na jego terytorium podmiotom prowadzącym działalność kantorową na działanie w tym państwie w charakterze strony trzeciej, w każdym przypadku zezwala ono na uznawanie i przyjmowanie zgodnie z art. 14 rezultatu podjętych środków należytej staranności określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c), przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą przez instytucję tej samej kategorii w innym państwie członkowskim, która spełnia wymagania określone w art. 16 i 18, nawet jeśli dokumenty lub dane stanowiące podstawę tych wymagań różnią się od wymaganych w państwie członkowskim, do którego odnosi się klient.”

2. W art. 36 ust. 1 skreśla się zdanie drugie z dniem określonym w art. 85 ust. 1 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 84

Uchylenie

Dyrektywę 97/5/WE uchyla się ze skutkiem od dnia określonego w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy.

Artykuł 85

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż [18] miesięcy od dnia przyjęcia. Niezwłocznie przedstawiają one Komisji teksty tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty głównych przepisów krajowych, przyjmowanych przez państwa członkowskie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 86

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 87

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli,

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

„USŁUGI PŁATNICZE” NA MOCY ART. 4

- 1) Usługi umożliwiające złożenie gotówki na rachunku płatniczym oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.
- 2) Usługi umożliwiające wypłaty gotówkowe z rachunku płatniczego oraz działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.
- 3) Wykonywanie transakcji płatniczych, w tym transfer środków na rachunek płatniczy u dostawcy usług płatniczych użytkownika lub u innego dostawcy usług płatniczych:
 - wykonywanie usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty;
 - wykonywanie transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu;
 - wykonywanie poleceń przelewów, w tym stałych zleceń.
- 4) Wykonywanie transakcji płatniczych, jeśli środki mają pokrycie w linii kredytowej przyznanej użytkownikowi usług płatniczych:
 - wykonywanie usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty;
 - wykonywanie transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu;
 - wykonywanie poleceń przelewów, w tym stałych zleceń.
- 5) Wydawanie kart płatniczych pozwalających użytkownikowi usług płatniczych na transfery środków, którymi uznano rachunek (karty obciążeniowe), lub środków objętych liniami kredytowymi (karty kredytowe).¹
- 6) Skreślony.²
- 7) Usługi przekazu pieniężnego.

¹ Jak w ECON 280.

² Punkt skreślono, ponieważ zgodnie z definicją środków w art. 4 ust. 8, transakcje płatnicze, w których środkiem jest pieniądz elektroniczny, są już objęte pkt 3).

8) Wykonywanie transakcji płatniczych wszelkimi środkami porozumiewania się na odległość, takimi jak telefony komórkowe lub inne urządzenia cyfrowe lub informatyczne, przez dostawcę usług obsługującego system lub sieć telekomunikacyjną lub informatyczną działającego w imieniu użytkownika usług płatniczych, z wyjątkiem sytuacji, w których towary cyfrowa lub usługi komunikacji elektronicznej dostarczane są zasadniczo przy użyciu samego urządzenia, a płatność przekazywana jest bezpośrednio dostawcy usług obsługującemu system lub sieć telekomunikacyjną lub informatyczną na jego własny rachunek, a nie jako pośrednikowi strony trzeciej.¹

9) skreślony²

¹ Zgodne z ECON 283.

² Jak w ECON 284.